

Lapilasta

JOIERIA QUICO

FRANCESC FRIGOLÉ
CASACUBERTA

C/. Generalíssim, 54 - Tel. 44 00 66

B E S C A N Ó

FOTOGRAFIA · MÚSICA

MARIA TARRÉS

INDÚSTRIA, 22 - TEL. 42 05 55
ANGLÈS

*DISCOS, REPORTATGES,
FOTOCÒPIES,
COPIES DE PLÀNOLS,
ALTA FIDELITAT*

Gatzara

ANGLÈS

AUTO-ESCOLA
«SAN
CRISTOBAL»

SECCIÓ I

Av. Menéndez y Pelayo, 11

Telèfon 91 30 97

SALT - GIRONA

LAPILASTRA

revista mensual de Bescanó

CONSELL DE REDACCIÓ:

Angelina Casadevall, Josep Boada, Joan Vivó, Joan Mª Viader, Dolors Vilert, Pere Magrià, Francesc Frigolè, Imma Clos, Assumpció Vivó, Josep Mª Masmiquel.

HI COL.LABOREN:

Jaume Casademont, Anna Cabané, Josep Palou, Lluís Vigué, Aeroclub Ampuriabrava, Miquel González, Josep Fuses i Pere Codina.

PORTADA: Joan Mª Viader
FOTOGRAFIA: Magrià
JUNY 1979 - ANY 1 - N° 2

Imprimeix: Pagès, impremta-Anglès
Dipòsit legal: Gi. 315-79

SUMARI

Editorial, pàg. 3
L'Ajuntament, pàg. 4
Cròniques des de el Senat, pàg. 5
L'Entrevista, pàg. 6 i 7
L'Escola, pàg. 8
El Paller, pàg. 9
Les aigües de Bescanó, pàg. 10 i 11
Bescanó, història del seu creixement urbà, pàg. 12 i 13
Lliçons de català, pàg. 14
El diputat Ramon Sala pregunta al Ministre d'obres públiques sobre la nacional 141, pàg. 14
Cinema, pàg. 14
Esports, pàg. 15
Esports minoritaris, pàg. 16 i 17
Escenari, pàg. 18
Temps lliure, pàg. 19
Activitats culturals, pàg. 20
Els Bescanonins, pàg. 20
Bústia de Lapilastra, pàg. 21
Passatemps, pàg. 22
Racons de Bescanó, pàg. 23

Editorial

Com un infant quan comença a caminar, així ha sortit "Lapilastra". Som una colla de gent sense massa experiència en aquests afers, i com l'infant en els seus primers intents, nosaltres també vacil·larem, una vegada sí i una altra també. La nostra falta d'experiència, de segur que no ha passat desapercebuda als nostres lectors.

Així doncs, amb el perill de repetir-nos, hem decidit remarcar alguns conceptes, que nosaltres ja creiem resolts. La intenció de "Lapilastra" fou la de cobrir un possible buit que nosaltres creiem que existia al poble quant a mitjans d'expressió i d'informació per als bescanonins, sense excloure'n ningú. Aleshores vam començar a treballar-hi amb molt d'afany una colla de gent amb diferents maneres de pensar, volent-li donar un caire de revista independent, popular.

En tot cas, la tasca que ens hem proposat, ens sembla inútil remarcar-ho, és la d'ésser útils, beneficiar el poble. En cap moment no ens ha passat pel magí que el nostre treball sigui desagradós per a alguna persona, estament o entitat del poble, i si això succeeix, nosaltres serem els primers de lamentar-ho. Posar en entredit això, és com dubtar que les persones que es presenten a les eleccions, del caire que siguin, no les mou cap altre motiu sinó aquest: un esperit constructivista, per aconseguir tota una sèrie de possibles millors en definitiva positives?. I les persones a qui la gent ha donat confiança, això és el que han d'intentar fer. No fer-ho és estafar el poble, és enganyar la gent.

Però aquestes paraules, les de "beneficiar el poble", segons sembla, hi ha qui en dubta. Això almenys és el que es despren de la resposta, tanmateix molt ambigua, que el batlle, tot just ara elegit, ha donat al nostre entrevistador al darrer número de "Lapilastra". Amb molt bona intenció la podríem qualificar de prudent, però, de segur, pecaríem d'ingenus. No és de desconfiança, de desconfiança en vers unes persones. Que no "Lapilastra", sinó la gent que allí dins convivim, ens ha colpit profundament. No pas de poder disposar o no de cap possible ajut municipal, sinó la manca de confiança en vers unes persones que han endegat la revista amb bones intencions, molta il·lusió i, també cal dir-ho, sense cap afany de lucre. Per això creiem que l'esmentada resposta pot haver sigut un error. Una resposta que "Lapilastra" no enten, senzillament, ens ha confós.

"Lapilastra", una vegada més des d'aquestes mateixes pàgines, sense cap mena de rancor, adreça al seu suport a aquestes persones a qui el poble ha donat confiança. Tanmateix, "Lapilastra" com molt bé diu el Sr. batlle, esperarà els esdeveniments, per veure si ens guanyem la confiança que, de moment, segons sembla no pas tothom ens ha donat.

"Lapilastra" ja ha fet el més difícil: Sortir al carrer, o sia néixer. Ara estem donant les primeres passes, els primers balbuceigs, i, si no quedem pas del tot orfes, aprendrem a caminar, anirem creixent, intentarem treballar al màxim de les nostres possibilitats per bé del poble. Creiem doncs, d'una vegada per totes, que queda ben palès el perquè de "Lapilastra". Sincerament.

LAPILASTRA

L'AJUNTAMENT PRIMER PLE DEL NOU CONSISTORI

per MASMI

El passat dia 25 d'abril es va celebrar el primer Ple Ordinari Mensual de la nova Corporació sortida de les darreres eleccions locals del 3 d'abril. Van assistir-hi més veïns que als darrers Plens i es va desenvolupar de la manera següent:

A l'hora senyalada el Sr. President obre la sessió i es dona lectura a l'acta de l'anterior, que és aprovada.

A continuació es passa a l'ordre del dia, a on es prenen els següents acords:

1er.- El Batlle dona compte de la proposta del conseller Francesc Boada Torrents, per desenvolupar les funcions de Dipositari del nou Ajuntament, d'acord amb les normes de l'Ordre del 16 de juliol de 1.963. El Secretari dona lectura a l'expedient instruit, amb l'informe emés favorablement a tal nomenament, i per consegüent, després d'una breu deliberació s'acorda per unanimitat nomenar al Sr. Boada per al càrrec indicat, sota les següents condicions:

a).- El nomenat desenvoluparà el càrrec pel temps mínim d'un any, prorrogable per anys següents, sempre i quan continuï amb el càrrec de Conseller.

b).- El càrrec és gratuït, i pot solament rebre indemnitzacions per quebramentament de moneda, segons l'escala fixada en el Reglament de Funcionaris de l'Administració Local.

Al mateix temps, en Francesc Boada queda rellevat de prestar fiança, els restants membres electes de la Corporació assumeixen la responsabilitat solidària de la gestió que li queda encomenada.

Conseqüentment, aquest nomenament es comunicarà a les entitats bancàries a on es tinguin dipositats fons municipals, eis noms dels titulars de les signatures que en puguin disposar i que es concreten reglamentàriament a tres: Batlle, Dipositari i Secretari-Interventor.

Primera reunió del nou Consistori.

2on.- Seguidament es passa a estudiar el règim de sessions d'aquesta Corporació i, després d'un breu canvi d'impressions, s'assenyalen els últims divendres de cada mes per a la sessió ordinària del Ple i els restants divendres celebrarà les seves reunions la Comissió Permanent.

3er.- Seguidament, el Batlle presenta i explica als reunits l'organigrama en que es distribueixen les diverses ponències entre els consellers que formen aquesta Corporació i les comeses de cada una d'ells. Queda acceptada la distribució proposada i les conselleries són les següents:

Tinent d'Alcalde primer: Miquel Comerma Bonet. Li corresponen les ponències d'Esports, a Jaume Ruiz Muñoz; Cultura a Miquel Comerma; Ensenyament a Immaculada Clos Manyou, i Joventut a Manuel Soley Cortada.

Tinent d'Alcalde segon, Departament de Serveis i d'Hisenda, amb les conselleries de Serveis, a Mateu Frigolé, i d'Hisenda a Fermín Coll Casals.

Tinent d'Alcalde tercer, Departament d'agregats i Sanitat amb les conselleries d'Agregats, a Josep Masferrer, i Sanitat a Salvador Campasol Frigola.

Tinent d'Alcalde quart, Departament d'Urbanisme, Urbanitzacions i camins veïnals, a Llorenç Serra Prats, que inclou les conselleries d'Urbanisme i Urbanitzacions a càrrec del mateix Sr. Serra, i de Camins veïnals a Francesc Boada Tarrenchs.

Al mateix temps, es formen les Comissions Informatives següents:

D'Urbanisme i Obres, a Llorenç Serra Prats, Mateu Frigolé Teixidor, Fermín Coll Casals i Josep Masferrer Puig.

D'Hisenda, Mateu Frigolé Teixidor, Fermín Coll Casals, Salvador Campasol Frigola i Miquel Comerma Bonet.

De serveis, Mateu Frigolé Teixidor, Francesc Boada Tarrenchs i Josep Masferrer Puig.

De Governació i Cultura, Miquel Comerma Bonet, Miquel Soley Cortada, Immaculada Clos Maynou i Jaume Ruiz Muñoz.

De Sanitat, Salvador Campasol Frigola i Francesc Boada Tarrenchs

Amb caràcter conjuntament, i a efectes de preparar la renovació dels càrrecs, davant dels treballs preparatius del Cens General de 1.980, es constitueix una Comissió especial, a la qual queden adscrits en Miquel Comerma Bonet, Immaculada Clos Manyou, Manuel Soley Cortada i Jaume Ruiz Muñoz.

4art.- Continua la sessió i es tracta de la forma de nomenament dels representants de l'Ajuntament als tres nuclis agregats de les poblacions d'Estanyol, Montfullà i Vilanna. Després d'un canvi d'impressions es decideix que tal nomenament es faci mitjançant una votació dels residents a cada ú de dits nuclis, a celebrar en un dia de festa i mitjançant la visita d'una Comissió d'aquest Ajuntament, a fi d'informar i preparar la respectiva elecció.

5è.- Es dona pas al capítol de precís i preguntes, amb les següents qüestions.

A).- Sobre algunes deficiències en les instal·lacions de la llum. S'hi farà un recorregut per part del conseller Delegat, a fi d'examinar-les i proposar a la Corporació les reformes que es creguin convenientes.

b).- Sobre l'estimació de les persones a tributar pel concepte d'"en trada de carruatges", a fi de gravar aquelles entrades que, sense disposar del "bado" adient, substitueixin tal element per la col·locació de taulons o d'altres sistemes que afectin majorment a aquells.

c).- Sobre la permanència de vehicles semiabandonats a la via pública.

Finalment, el Batlle dona les gràcies als assistents i fa una breu síntesi del caràcter i la importància de la Corporació Municipal.

AJUNTAMENT DE BESCANÓ

NOTA INFORMATIVA

COBRAMENT IMPOST CIRCULACIÓ VEHICLES:

Els dies 11 i 12 de Juny, a la Casa de la Vila, de 9 a 1 del matí i de 4 a 7 de la tarda, es cobrarà dit impost municipal.

VACUNACIONS GOSSOS:

El veterinari municipal, procedirà a la vacunació dels gossos dintre de la campanya obligatòria antitiràbica amb el següent itinerari:

ESTANYOL: Dia 3 de Juny, a les 11 front l'Estanc.

VILANNA: Dia 5 de Juny, A les 11 front Oasis.

A les 11.1|2 "Apeadero"

BESCANÓ: Dia 5 de Juny, A les 12, Arrabal

12.1|2 front Ajuntament.

MONTFULLÀ: Dia 10 de Juny, A les 10.1|2. "Can Pol".

CLORACIONS AIGÜES:

Es recorda l'obligatorietat de la cloració de tots els pous que serveixen per a consum d'aigua. Cas que, com a resultat d'una comprovació, sortís aigua no potable i no clorada, seria clausurat el pou.

Bescanó, maig de 1.979

CRÒNIQUES DES DEL SENAT

El passat dia 9 de maig va ser convocada una sessió extraordinària i conjunta dels Plens del Congrés de Diputats i del Senat, per inaugurar solemnement l'actual Legislatura.

Van assistir-hi SS.MM. els Reis d'Espanya. Joan Carles I va llegir el discurs inaugural. Hi havia molta expectació pel que diria el Rei. Al final, a l'hemicicle molts parlamentaris estaven deçabuts pel poc contingut polític del discurs reial. A mí, amb va agradar. No tenia contingut perquè no podia tenir-ne. Estem en una Monarquia Parlamentària. Són, doncs, el Parlament i el Govern els qui han de definir les línies polítiques i no el Rei. Ell sempre ha dit que es el Rei de tots; si dona unes línies polítiques segur que no serien les de tots.

Quasi tothom va aplaudir, exceptuant alguns bascs i la majoria de comunistes; però en Santiago Carrillo aplaudia molt i semblava content.

L'hemicicle feia goig. Ple de gom a gom de Diputats i Senadors. Les tribunes també plenes de periodistes convidats i tot el Cos diplomàtic. Impressionava el gran control de policia dintre i fora del Palau. Al matí, en anar a recollir l'autorització d'entrada per a les nostres dones, el Palau estava ple de policia que feia una acurada inspecció de tots els recones amb aparells detectors de bombes o explosius. Fora, els terrats de tots els edificis estaven plens de policia a l'aguait del qué passava al carrer.

En acabar l'acte, els Parlamentaris ens col·locàrem en front del Palau a l'escalinata, davant nostre els Reis i el Govern, per presenciar com desfilaven les forces armades.

A la tarda hi havia sessió al Senat i al Congrés.

La sessió del Senat no tenia molta transcendència, ja que es limitava a una sèrie d'interpel·lacions al Govern, entre elles una sobre el pres Lerdo de Tejada, que es va escapar, i que és un dels presumptes implicats en la matança d'advocats laboralistes del Carrer Atocha, de Madrid. Es digueren paraules molt fortes al Ministre de Justícia, fins denunciar que alguns dels implicats són gent que figuren a la nòmina de l'AISS (antics Sindicats).

Al congrés hi havia debat sobre Política Econòmica, el cavall de batalla del present i futur del nostre país.

El plantejament econòmic que ha fet el Govern Suárez, francament fa riure o millor dit, fa plorar. En realitat no és ni un plantejament econòmic, sinó un manual de bones intencions.

Evidentment és un pla econòmic limitat i faltat de contingut. On no hi hagin plantejaments seriosos en matèria laboral, fiscal, creditícia, control de les despeses públiques, i on tot ho basin en el control monetari, no hi ha dubte que l'abast del seu vol no va més enllà que el d'una gallina.

Tan malaltís era, que el Ministre per molt que intentés defensar-lo, sense aconseguir-ho, va haver-lo de retirar i prometre que en un termini de dos mesos en presentarien un altre que tingués cara i ulls.

Això és molt greu. El país s'està ensorrant precisament per l'economia. I veus aquí que l'UCD, el partit que ha guanyat les eleccions, que han format govern sol, que pot governar a la seva manera, s'enfronta al primer debat parlamentari, amb el tema més important, l'econòmic, i tots veiem que d'economia no en tenen ni la més punyetera idea.

No ens enganyem, el País no va bé. L'atur augmenta cada dia, moltes empreses van malament, l'índex del cost de vida està altra vegada fugint de mare, arribant a finals d'abril al 5'2, el que fa veure que el previst pel 30 de Juny no s'acomplirà i molt menys el de final d'any, el que vol dir que la inflació torna a treure el nas amenaçant. Les Centrals Sindicals i les Patronals no s'entenen i les vagues les tenim dia sí i dia també, donant una imatge cara a l'estranger, que fa plorar.

L'última vaga de l'Hosteleria per Setmana Santa, a la Costa del Sol, ha frapat fort; les agències turístiques estrangeres anuncien una manca de vinguda de turistes al proper estiu.

Trias Fargas, en la seva intervenció el va apretar molt fort, al Ministre d'Economia. Li digué que el Pla Econòmic que presentava es limitava a ser un simple "Recetario de Cocina" quin abast no arribava més que a un "vuelo gallináceo".

Per si no fos prou això es parla que se n'està preparant una altra, precisament pel Juliol, a la Costa Brava.

La seguretat ciutadana es va malejant; la gent no es sent segura ni al carrer ni a casa seva.

El terrorisme, organitzat a un nivell que ningú sap amb certesa qui està darrera, no afluixa i es va repetint amb els seus cops, provocant a la Policia i a les Forces Armades.

Tot això és greu, però si fos poc, sembla que la crisi energètica torna a agreujar-se. Es parla ja de nous augmentos del preu de l'energia, carburants, etc. fins i tot, restriccions i racionaments.

El Govern ho fa malament, veritat, però crec que cal començar a dir que som tots els que ho fem malament. Tots, ciutadans en general, treballadors, empreses, polítics funcionaris, partits i Sindicats, a tots sens dubte ens falta consciència ciutadana i afany de fer País. Criticar a l'altre, sense veure la nostra part de culpa. L'egoisme, el desinterés, la despreocupació, la immoralitat, tot plegat ens porta a un incivisme que o rectificuem i agafem consciència de arrenjar-ho, o anem corrent cap al caos.

No voldria ser catastrofista, sinó realista. Fer una crida als ciutadans de Catalunya, perquè, al menys aquí al nostre País, que sempre hem donat prova del nostre seny, ara és l'hora de demostrar-ho. Si a Catalunya poguessim donar exemple d'aquest nostre seny a la resta de l'Estat, demostrariem que encara som a temps de refer-nos.

Hem de ser capaços de demostrar que la nostra voluntat de ser, la nostra capacitat de treball, encara hi són... I que no es pensin i no ens pensem, que guanyant la Recopa ja ho tenim tot... Uiii Reflexionem... que això del futbol ens ho van imposar fa temps per distreure'n d'altres coses més importants...

JAUME CASADEMONT PERAFITA
Senador per Catalunya.

GIRONA

Tallers: Pedret, 21 -Tel. 20 12 26
Carrer Nou, 31 -Tel. 20 22 43
Rda. Pare Claret, 21 -Tel. 20 48 34
B. Carreras Peralta, 8 -Tel. 20 17
Major de Salt, 22 -TEL. 20 50 81 83
(SALT)

Cuida més bé la vostra roba

L'ENTREVISTA

Per : Pere Magrià i Pou

L'EVARISTO de LA BARCA, qui no el coneix?. Podríem dir que ningú al poble de Bescanó; i segur que a tots els altres pobles i viles del nostre entorn trobaríem gent que ha utilitzat alguna vegada els seus serveis, ja que en 44 anys de fer de "CAPITA DE VAIXELL" amb la seva barca, tots hi havíem pujat per tal de travessar el riu i anar-nos a la Font Picant, a Sant Grau, a fer llenya, i fins i tot a peu a Santa Afra.

L'EVARISTO que gràcies a Déu gaudeix de bona salut, als seus 83 anys, ja no passa la barca degut a una caiguda que va sofrir fa uns anys. Ara sols queda l'última barca prop de les aigües del Ter, com si no es volgués acomiadar del lloc on navegava sempre amb el mateix rumb.

L'EVARISTO té una història molt llarga. Aquesta entrevista que li he fet ocupa quasi dues hores de gravació. Seria, per descomptat, massa pesada per transcriure-la tota íntegra, ja que tot i que la trobo molt interessant tota ella, aquí en reproduïxo solament un extracte, i naturalment guardi el "cassette" per a la posteritat. Escoltant-lo hom s'adona, entre altres coses, del caciquisme que existia no fa pas gaires anys, la importància que es donava a un director de fàbrica, el furor d'un capellà que se li escapaven els feligresos; en fi, us agrairé, lectors, que llegiu molt detalladament aquesta entrevista i comenceu a pensar en aquells temps que esperem tots que no tornin a venir mai més.

Els solcs d'aquesta cara ens mostren les anades i tornades en el transcurs de la vida plena d'experiències de L'EVARISTO.

EVARISTO, FEU-ME UNA MICA D'HISTÒRIA DE LA BARCA.

Bé, la meua història a LA BARCA va començar l'any 1931. Llavors aquí n'hi tenia dues de barques. Abans que jo, "se'n cuidava" un home que es deia PERE PETIT. Jo em dedicava a anar a buscar aigua a la Font Picant i vaig pensar que jo també en podria tenir una, de barca meua; i per això vaig decidir anar a l'Ajuntament per demanar-ho.

Em varen dir que de barca ja n'hi havia una, però com que no estava legalitzada, és a dir, passava el riu totalment clandestinament, i jo volia fer-ho tot ben fet, en tindrien cura de donar-me el permís, que em va arribar al cap d'un any.

QUANTES N'HEU TINGUT DE BARQUES EN TOTAL, AQUI?

Doncs des de l'any 1931 fins ara, n'he tingudes de 8 a 10.

US EN RECORDEU QUÈ COBRAVEU LLAVORS PER PASSAR EL RIU, I QUÈ COBRAVEU ARA FINS L'ÚLTIM MOMENT?

Quan al principi vaig començar feia pagar deu cèntims. És clar que després va ésser quan vaig posar dues barques. En una hi passava la gent, i en tenia una altra de grossa per passar-hi els carros.

L'últim preu que he fet pagar ha estat un duro anar i tornar. A QUINA ÈPOCA VA ÉSSER LA PRIMERA RIUADA QUE SE US VA ENDUR LA BARCA ?

Fou l'any 1937, que perquè va caure una mànega d'aigua el riu va arribar fins aquest menjador. Vaig perdre una de les barques, la grossa, que, encara que la vaig anar a buscar fins a Flaça per les dues vores de riu, no la vaig trobar mai més. **AIXÍ, DURANT LA GUERRA CONTINUAVA PASSANT LA BARCA?**

Sí, sempre. Llavors, a l'any 1939, va ésser quan vaig haver de fer la casa, que en principi sols eren quatre parets. Per desgràcia l'any següent, o sigui el 1940, va venir el gran aiguat que se m'ho va endur tot: casa, barca i mobles. Varem quedar amb el que es diu "amb la roba a l'esquena" i res més. **COM US HO VAREU FER AIXÍ?**

En aquell temps jo agafava anguiles i les servíem per menjar.

Venia molta gent aquí a casa. Vaig demanar al jove de Can Raset si em volia ajudar, i em va dir desseguida que sí. Em va deixar 1.300 pessetes, amb les quals vaig refer-me, perquè si bé al principi ho veia molt negre, el tornar-les, ell em va donar tota mena de facilitats i ajuda; ja que em va dir sempre que no em preocupés del deute i que les hi tornés quan pogués.

QUAN VA SER QUE VAREU POSAR UNA SEGONA BARCA MÉS AMUNT DE LA QUE TENIEU SOTA CASA VOSTRA ?

Quan no hi havia cap pantà al Ter, les riuades eren cada dos per tres, cosa que va fer que perdés unes quantes barques, que si bé algunes les trobava estavellades, d'altres no les veia mai més. Va ser llavors que es va anar acumulant sorra davant de casa i al mig del riu, i es va formar l'illa que ara hi veiem. Vaig decidir més tard de posar-hi l'altra barca, prop de la fàbrica, perquè el riu era més ample i els corrents menys forts. Quan no podia passar sota casa, passàvem amb la de dalt.

QUIN SÓN ELS NOMS QUE US RECORDEU QUE PORTAVEN LES VOSTRES BARQUES?

En vaig tenir una que li deïem la "QUIMETA". Una altra que es deia "ROSITA", i encara me'n recordo que n'hi havia una altra amb el nom de "ESPERANÇA".

LES BARQUES US LES HAVIEU DE PAGAR VÓS, O AL CONTRARI US LES PAGAVEN O US AJUDAVEN A FINANÇAR-LES ?

Doncs no, sempre m'ho havia de pagar jo. L'any 1940 vaig fer unes instàncies per sol·licitar ajuda a l'ajuntament, al Governador Sr. Coll, inclús fins i tot a Madrid; però no en vaig treure res.

I repeteixo: ni l'Ajuntament ni la Gróber em varen ajudar mai. EN L'ÈPOCA DE LA BARCA, US RECORDEU QUIN ERA EL DIA DE L'ANY QUE HI PASSAVA MÉS GENT?

El dia que passava més gent era el 1er. de Maig, és a dir, la festa dels obrers. Venien més d'un miler de persones. L'altre dia era el 14 d'Abril, dia que es commemorava la proclamació de la República.

DE TOTS ELS AIGUATS QUE HEU VIST, QUIN HA ESTAT EL MÉS FORT?

Va ser l'any 1940, ja que l'aigua va arribar fins al carrer de dalt. Va ser llavors quan se'm va endur tots els mobles i casa. Ja he dit que vaig "quedar amb la roba a l'esquena".

US RECORDEU D'ALGUN FET O ANÈCDOTA QUE VA TENIR LLOC DURANT EL TRANSCURS DEL VIATGE AMB BARCA, PER EXEMPLE: NO VA CAURE MAI NINGÚ A L'AIGUA O NO ES VA VOLCAR LA BARCA ALGUN COP?

Sí, una vegada per la Festa Major de Sant Grgori, que llavors hi anava molta gent, es va enfonsar la barca plena de gent, puix era una barca per a dotze persones i n'hi anaven 17. Va ser una sort que no es negués ningú, tot i que es va enfonsar al lloc on hi havia més aigua. Una altra vegada també varen

quedar tancades unes persones per l'illa, ja que una riuada forta que va venir en qüestió de pocs minuts les va deixar al mig de l'illa. Una d'aquestes persones era L'Angelina, la filla de la Consuelo Costa. Gràcies a la gent de Can Tuscà, que tenien una euga que nedava molt bé, es varen poder rescatar sense que els passés res.

S'HA SENTIT A DIR PER BESCANÓ, QUE SI NO S'HAGUÉS FET L'ESGLÉSIA NOVA ARA TINDRÍEM UN PONT. ÉS VERITAT AIXÒ?

Sí, això s'ha sentit a dir. També es va dir que el Sr. Portabella, que era l'amo de la fàbrica havia dit: el pont o l'Església.

I DE BALL, QUAN EN VAREU COMENÇAR A FER?

Devia ser l'any 1960 quan vaig estrenar la pista que estava voltada d'arbres, però abans ja n'havíem fet.

TINC ENTÈS QUE UN CAPELLÀ QUE TENÍEM ABANS A BESCANÓ, MN. RAMON FREIXES, ES POSAVA MOLT AMB LA BARCA PER MOTIUS DE FER-HI BALL. INCLÚS HE SENTIT A DIR QUE DES DE LA TRONA I FENT EL SERMÓ DE LA MISSA, US MENCIONAVA. ES VERITAT AIXÒ?

Ja ho crec que és veritat!. Les males estones que m'havia fet passar. Deia que LA BARCA era un "FLURONCO". Cridava molt a l'Església dient que no vingués la gent a ballar, però les noies sempre les tenia aquí, ja que les mateixes mares s'estimaven més que es quedessin al poble que no se n'anessin a Girona. Després, quan va arribar Mn. Pere, no venien les noies perquè ell ja es va tenir cura de tenir-les més lligades. Elles

L'EVARISTO amb les restes de l'última barca que ben segur no flotaria ja.

recordo que em deien que, si hagués tingut una altra porta on no les veiessin entrar i sortir de la pista, ja haurien vingut igual. En definitiva Mn. Pere no cridava i no venien; en canvi Mn. Ramon cridava molt, però venien igual.

I MN. RAMON FREIXES, NO HA TORNAT MAI MÉS A LA BARCA?. EL SALUDARIEU SI EL VEIESSIU?

Carai ja ho crec que el saludaria!. Fixa't que inclús l'últim dia de ser al poble vàrem xerrar molt. Jo li vaig cantar les quaranta i ell es va posar a plorar i em demanà perdó per tot. Li sabia molt de greu haver de marxar de Bescanó. Jo li vaig dir: "Vostè si no hagués tingut tanta llengua i no s'hagués posat en contra de l'Ajuntament encara seria aquí." D'aleshores ençà ha vingut quatre o cinc vegades. Per cert, l'última no fa gaires dies, i em va abraçar molt.

HE SENTIT A DIR, TAMBÉ, QUE HI VA HAVER UN DIRECTOR DE LA FÀBRICA GROBER, QUE US HAVIA FET PASSAR MOLTES MALES ESTONES. EXPLIQUEU-M'HO!

Ui, sí, me'n va fer passar de molt grosses aquell home. Vaig inclús plegar de la fàbrica ben avorrit, això que feia 32 anys que hi treballava, i, cony! per cert també es deia RAMON. Tot va començar per tonteries i va arribar un moment que em feia la vida impossible aquell home.

QUAN ES COMENÇA A PARLAR DE FER-HI UN PONT, AQUÍ?

Ja he dit que aquí venia molta gent a berenar. Una vegada va venir un enginyer de la ENHER que es va oferir desinteressadament a fer els plans per a un pont penjat. Fins i tot hi va haver qui s'oferí a donar el ferro per les torres que l'havien de sostenir. Jo vaig dir-ho a l'Alcalde, que llavors era en Jaume Casademont. L'Ajuntament d'aquí es va posar en contacte amb el de Sant Gregori. Però va anar passant el temps i malgrat que sempre se'm va assegurar que si no se feia un pont, almenys es taria una palanca, la qüestió és que no es va fer ni una cosa ni l'altra. I així encara seguim.....

ÉS VERITAT QUE ARA US HO DEIXEU TOT, AIXÒ? INCLÚS EL NÈGOCI DE RESTAURANT?. JA US DEU SABER GREU, OI?

Sí, ens ho deixem tot. És clar que de moment no. Però està tot en venda, i em sabrà molt de greu haver de marxar d'aquí. De totes maneres em serà un consol el viure prop d'aquí, ja que ens farem una casa al costat mateix, és a dir, estaré a quatre passes de LA BARCA.

QUAN VA ÉSSER, DONCS, QUE US VAREU DEIXAR DEFINITIVAMENT EL PASSAR EN BARCA?

Va ser l'any 1974. Com que em vaig trencar el fèmur no podia fer aquest servei, i els de casa també tenien feina i no el podien atendre bé. Sempre venia molta gent i preguntava perquè no es passava amb barca. No tenia més remei que dir-los que jo havia quedat inútil i el servei també. Va ser una llàstima això, ja que venia molta gent a berenar a l'altre cantó, a la font Picant, excursionistes o gent que anava a Santa Afra. En definitiva em va saber molt de greu.

L'EVARISTO en el lloc on precisament començava la travessia. Encara a terra queden restes del cable.

BÉ, EVARISTO, SENTO HAVER-VOS FET PERDRE AQUESTES DUES HORES XERRANT DAVANT UN MAGNETÒFON. ARA, PER PLEGAR, JA US OFEREIXO UN ESPAI A LA REVISTA "LAPILASTRA" PERQUÈ HI PUGUEU DIR EL QUE VULGUEU.

Bé, doncs el que jo voldria és que es mirés de fer un pont o almenys una passera. No sé si se n'ha d'encarregar l'Ajuntament o d'altres. No voldria que es fes amb caire de negoci sinó que fos per a tothom. Sé de cert que hi ha gent al poble que hi col·laboraria amb diners, ja que més d'una vegada s'han ofert. També cal pensar en l'avantatge que seria el pont aquí, ja que molt de trànsit que va dirigit a Banyoles, Sarrià, Figueres o a la part nord de la Costa s'estalviarien d'entrar a Girona.

També desitjo cridar l'atenció, a qui sigui, d'un perill que vaig veient cada dia més gros: l'illa s'ha anat fent grossa i deixa poc pas per a l'aigua. Vindrà un dia que l'illa serà una veritable taparada i l'aigua pot anar incontrolada a menjar-se una bona part del marge dret del riu i envair Bescanó. Això s'hauria d'estudiar per tècnics ben aviat.

Abans de tancar, em demana que si puc enviï aquesta revista a la seva filla, que viu a Sao Paulo (Brasil), juntament amb el reportatge fotogràfic que he fet. Li prometo que així ho faré el dia 1er. de Juny: dia que sortirà a la llum l'entrevista.

MOLTES GRÀCIES PER TOT, EVARISTO.

AL MARGE

Al nostre Centre, "Dr. Sobrequés", no hi passen gaires coses al marge de les normals i corrents. Els programes són llargs i s'ha de treballar molt per complir-los.

Però vaja, sempre en passa alguna al marge de la rutina acadèmica, que és el que vaig a contar-los tot seguit.

El mes d'abril, en tres sessions i dies diferents, a petició de la Sra. Directora, La Inspecció ens envia, amablement, un grup de tres psicòlegs del "SERVEI D'ORIENTACIÓ ESCOLAR I VOCACIONAL" de la Inspecció tècnica d'Educació de Girona. Es tractava de passar un "tests" d'exploració psicològica als alumnes de 7è i 8è.

En aquest "tests" es realitzaren, primer, unes proves d'intel·ligència general, que dona la mida de capacitat intel·lectual de l'alumne per a comprendre i per a aprendre. Però també s'esbrina la "intel·ligència factorial", com el "factor verbal" (comprendre el que se'ls ha explicat); el "factor de raonament" (molt important); el "factor numèric" el de "fluïdesa verbal" (aptitud per a parlar "dient coses" o escrivint a raig). S'estudià també "l'atenció", la "memòria" la "creativitat", la "personalitat", "l'adaptació familiar", la "sinceritat"...

"Test" complet, com poden apreciar.

Per a aconseguir aquest coneixement íntim de cada alumne, el millor seria tenir a l'escola un equip similar al que ens ha visitat; així ens ajudaria a conèixer i adobar les deficiències. Amb el temps i una canya hem d'esperar que aquest somni esdevingui realitat.

El treball del mestre seria molt més efectiu i l'alumne en diria bé: sense conèixer a fons la "psiqui" de l'alumne fa de mal treballar. Hi ha tants factors que hi incideixen i qui té una bona intel·ligència, però està afectat per una vida familiar poc afectuosa o excessivament rigorista: qui no té atenció i l'obliguem a atendre sense saber que no pot; qui està molt atent però, pel que sigui, no capta res...

Ajuda molt a les tasques de l'escola que entre pares i fills hi hagi una bona comunicació. Això fa molt de bé a l'infant. Li dona un equilibri, una estabilitat que no tenen pas els nens amb problemes a casa.

El dia 4 d'abril els alumnes de 7è i 8è, com a una de les activitats culturals programades per l'Associació de Pares d'Alumnes, van visitar la Fàbrica Gassol, de Salt. Els vaillets es varen adonar del que és una moderna factoria de filatures de cotó i de fibres. Havent augmentat la seva cultureta i havent fet petar més de quatre felices rialles, retornaren molt contents.

El dia 27 d'abril vàrem voler celebrar la diada de la Patrona de Catalunya d'una manera senzilla, emotiva... i divertida. Es començà amb el cant del Virolai (sabeu què és un orgue de grills?) i tots els nanos van fer OFRENA DE FLORS a la Verge. N'hi havia de camperoles, de casa, de comprades... Totes boniques. A tots se'ls endolcí la vida amb uns quants caramels.

Seguí a aquesta primera part, un festival de jocs en que prengué part tothom: Curses de sacs, el cuc, lacullera amb una patata, trencar l'olla... Un tip de riure sa i bo.

No hi podien faltar unes bones sardanes per arrodonir la festa.

El dia 26 d'abril La ENHER (Companyia de fluid elèctric) visita la nostra escola i ens projecta unes pel·lícules culturals que donaven a conèixer la producció de l'electricitat. Una lliçó de Ciències viscuda.

Els agraïem un bonic obsequi.

Aquestes activitats acosten la vida a l'escola. Per això esperem que en vinguin de noves, per vitalitzar el nostre treball.

ANNA CABANÉ

Cafè - Bar "L'ALIANÇA"

Anglès

PALLERS

Jo vaig quedar-me molt temps estirat, d'esquenes, amb els ulls oberts, la cara i els braços coberts de palla. La nit era clara, freda i penetrant. No hi havia lluna, però les estrelles semblaven acabades de mullar per la pluja i damunt del somni cec de tots. Els astres, solament per a mi tintinejaven a la falda del cel. Després vaig quedar-me adormit.

(De PABLO NERUDA)

No puc precisar si va ésser a cal notari o la consulta del metge, sols recordo que era un d'aquests lloc on vas per resoldre un afer de cinc minuts i que ja hi portava un parell d'hores llargues d'espera.

Ja havia llegit i repassat totes les revistes, algunes de l'any passat, havia comptat els rajols i aguantat el rotllo d'una senyora que havia explicat una a una les set vegades que l'havien intervinguda i que encara no sabia com petaria tot allò, i això que anava de visita a Barcelona.

De sobte vaig fer esment que en un reconet, en la penombra, hi havia penjat un quadre. Uns grocs amarronats, una llum difusa, un sol emboirat. Vaig pensar: "no hi ha dubte, deu ésser d'algun pintor d'aquests del que anomenem de l'escola d'Olot". Una masia, uns ocells, unes muntanyes, el sol que s'endevinava entre els núvols i en primer terme uns pallers. Uns pallers exuberants. Uns pallers, diríem, que denotaven bona collita, uns pallers de casa gran.

Va ésser com un crit que t'explota a la cara. Igual com la sensació que sents quan de sobte et trobes al davant un jove ja espigat, en les faccions del qual endevines les dels seus progenitors, que havies conegut i que ara ja no hi són, que ja s'han mort, que no ho havies reparat, que no te n'havies adonat.

I és que les coses de la vida són així, canvien tan a poc a poc, tan de mica en mica, tan, diguem, suaument que, passat temps, si et pareix a reflexionar, ho

trobes tot canviat, que el riu no és aquell riu, que la cara que estimes ja no és la mateixa, que els fills ja no són aquells fills, que aquella família ja està totalment renovada..... i que no saps com ha estat, com a passat. La renovació és constant, implacable, res no persisteix.

Un paller és una cosa insignificant, tan sols una manera de guardar el que queda dels cereals després de sotmetre'ls al procés de batre'ls per separar-ne el gra. Però uns costums tan vells com, segurament, el treballar la terra, de sobte ha desaparegut a poc a poc, de mica en mica, sense adonar-nos-en. Qui havia de dir-ho? els hem oblidats.

No volem pensar en el concepte que en treurien de les nostres masies si abans no en fossin assabentats els pares que anaven a visites a la casa on pensaven casar el "fadrister" o la filla gran, que el primer que tenien en compte eren el paller i el llenyer; pel volum d'aquests es podia endevinar fàcilment com anaven de farina i de gra per al bestiar d'engreix si estaven previnguts per a la hivernada. Si això presentava bon aspecte, hi havia moltes possibilitats d'entesa, el tracte es podia dir ja estava mig fet.

El nostre paisatge, no es concebia sense pallers. A Salt, pagesos de vila i de terra bladera, batien moltes cases a la mateixa era i aixecaven els pallers al seu entorn. Feia bo, anant a Girona amb el tren, contemplar-los. N'hi havia de grossos, de petits, de panxuts, de torts, de prims, uns per encetar, altres encetats, i era tanta la profusió que als de Salt, abans que s'inventés allò de "a Salt en tanquen més a fora que a dins", els deien "cimapallers".

Però aquests pallers eren uns pallers sense suc ni bruc, uns pallers sense casta con d'orfenat, podríem dir.

El paller, paller, era aquell que estava plantat a prop de la masia. Un pal, el roure més dret que es trobava. Al cap s'hipenjava una olla perquè hi niessin els pardals; després, forçada a forçada, cada dia quan s'acabava la batuda, s'hi anava apilant la palla i se li anava donant forma; després es cimava barrejant amb la palla uns cistells de terra, per guardar-lo de les filtracions de l'aigua de les pluges de l'hivern, que haurien malmenat la palla. A dalt de tot, un ram de llor i romaní hi pregonaven la fe de la mastressa. L'acabament del paller suposava que el blat ja era al graner, que estava en bon recapte. Era el fruit de molts dies de treballs i de fatigs i no menys suades. Era el pa de l'any i es celebrava amb gatzara. Ei! La mastressa,

que porti el ram! La dona, que ja tenia el berenar preparat a la taula, escollia els millors brots de romaní i de llorer, que havia beneït el dia de Rams, i compareixia a l'era per fer-ne ofrena al "cimapallers" tota enrogida de galtes, allisant-se el devantal i fent algun comentari de com havia quedat el paller. Si feia goig, no cal dir que estava contenta. Tindrem un bon paller!

Després volades de pardals hi acudien a cercar, entre el boll i la palla, el gra que hi havia quedat. Les illoques que, tot gratant, hi peixien els pollastres de Nadal.

El paller s'anava emmagrint a mida que li anaven arrencant coves de palla, i la seva vida solia durar fins a l'estiu següent, fins a la nova anyada.

El paller era el paller, tenia la seva importància. Les coses es deixaven a la vora del paller, més avall del paller. "De lluny ja veureu el paller." "En aquella casa han fet un bon paller". Eren frases que sovintejaven entre els qui vivien a la masia. A vegades era l'objectiu d'una venjança: Algú que tenia malvolença pel propietari li calava foc. El cremava. Si era sabut, l'estigma de "cremapallers" l'acompanyava mentre vivia. Allò era la fam per al bestiar. Era tingut com a cosa de molt mal raïm.

El paller el teníem tan ficat a la retina que, és ben segur que si ens haguessin convocat a un premi de dibuix, un tant per cent molt elevat dels qui hi haguessin concorregut haurien tingut per tema la masia, el sol, les muntanyes, els ocells i no hi faltarien els pallers.

He vist el Premis Sant Jordi i, vana il·lusió, i he buscat pallers. Com els havien de pintar si no els han conegut? És una altra generació. Uns aires nous.

Tanmateix cal dir-ho, i això és una opinió: Pinteu ben ferm mainada! Del que expresseu es dedueix ben bé que Bescanó és, cada vegada més urbà, més industrial, menys interessat per la natura que l'envolta. Només aquest sol tan personal de l'Anna Noguer i aquest altre tan eixerit de la Judith, al damunt de la teulada, són detalls que trenquen la tònica dominant del carrer i la plaça.

Que no hi pinteu pallers és natural. Però a la vostra edat sembla, això també és una opinió, que no haurien de faltar-hi papallones, ocells, flors, roses, dracs... Que és Sant Jordi!

Sí, ja ho sé, ja ho sé, el que em direu: "Ai! No ens n'hem recordat!"

JOSEP PALOU

LES AIGÜES DE BESCANÓ

La polèmica creixent sobre la qualitat de les aigües, ha trovat ressó a Bescanó en relació amb les aigües dels nostres pous sobre les que s'han fet anàlisi oficials i oficinosos, resultant en molts casos que es recomanava no es consumissin directament sinó amb un tractament previ.

Amb la intenció d'aportar elements de judici que aclarin els fets, hem redactat el present informe.

L' AIGUA I ELS MICROBIS

Totes les aigües, pràcticament, són portadores de microorganismes. Tot i que a les aigües netes no es donen les condicions adequades per viure i desenvolupar-se, aquests microbis poden estar a les aigües en forma latent, sense morir-se, i desenvolupar-se quan troven les condicions adequades.

Aquests microbis, en general ens són beneficiosos i fins i tot imprescindibles. Només en uns pocs casos alguns tipus de microorganismes en poden resultar perjudicials: Són els microbis patògens, que poden provocar des de petits trastorns com pot ser una diarrea

fins a malalties importants com el tifus i el còlera.

En general, els microbis patògens són molt difícils de localitzar en l'aigua, donat que són molt escassos i que les tècniques usades per a la seva detecció són llargues i complicades.

COM ES FIXA EL CRITERI DE POTABILITAT

Donat que els microbis que ens poden produir malalties, provenen del contacte directe amb persones, altres animals de sang calenta, o els seus residus, els controls de potabilitat s'orienten a detectar altres microbis, no patògens, que indiquen si aquella aigua ha rebut residus humans o animals. En tots aquests residus, hi ha una extraordinària abundància de microbis comuns, que tenen una vida curta en l'aigua i són fàcils de detectar amb proves de laboratori. La seva presència, per tant, en una mostra d'aigua, indicarà contaminació recent i farà l'aigua sospitosa de tenir microorganismes patògens.

Així, quan es diu que una aigua és bacteriològicament no potable, no vol dir-se que ens farà mal — de fet la majoria de vegades no ens en fa, i sobretot als adults — sinó que hi ha la possibilitat de que sigui portadora de malalties, o simplement que sigui provocadora de desequilibris orgànics per l'entrada massiva de microorganismes en el nostre cos.

Resumint, l'aigua bacteriològicament no potable, en definitiva, és aigua que ha tingut contacte amb aigües residuals, domèstiques, de granges, etc. i no pot ser beguda amb garantia.

POTABILITZACIÓ DE L' AIGUA

La tècnica més senzilla es basa en aconseguir que les condicions de l'aigua impedeixin la vida dels microbis patògens. La forma més usual d'aconseguir-ho és la *cloració*. El Clor és un gas soluble en aigua, que a petites concentracions és mortal per als microbis i innocu (no fa mal) a les persones, tot i que darrerament s'ha especulat sobre els possibles efectes a llarg termini.

La *cloració* es pot realitzar dosificant el gas directament a l'aigua de

subministre, o afegint productes que alliberen clor, com el llexiu (lejía) en dosi també adequada, que convé calcular per a cada cas concret. Per tenir-ne una idea, Sanitat aconsella que per cada 1.000 litres (1 metre cúbic) d'aigua d'un dipòsit. s'hi han d'afegir uns 17 centímetres cúbics de llexiu (lejía) comercial. Per a poguer dosificar-ho bé hem de saber la capacitat del nostre dipòsit i la quantitat diària que se'n consumeix.

Un cop establerta la dosi, el control es pot fer rutinàriament amb els reactius i comparadors que es venen per controlar el clor de les piscines.

Si no es disposa d'un sistema adequat de cloració, es pot potabilitzar l'aigua per ebullició. Aquest sistema, lògicament més car i engorros, només s'aplica a petites quantitats d'aigua com les que han d'entrar en la dieta dels nadons, o en casos d'emergència. Val a dir que l'aigua clorada o bullida és molt més segura que l'aigua envasada, que en molts casos presenta una potabilitat molt dubtosa malgrat el seu bon aspecte i sabor.

Voldria aclarar aquí que si un aigua porta algun microbi patògen, no solament pot transmetre's una enfermedad al beure-la, sinó que ens podem contagiar al rentar-nos (les mans, les dents,...) o bé al rentar les verdures, els plats... A més a més, si hi ha nens petits no podem assegurar que no beuen aigua en cap moment. D'aquí ve l'obligatorietat de clorar

tots els pous, tant si aquesta aigua ens serveix de beguda com si no.

En molts casos convé fer una desinfecció de les tuberïes i dipòsits que poden estar bruts en racons als que no hi arriba el clor, i són focus de contaminació constant. Això s'ha de fer posant gran quantitat de llexiu a l'aigua tancant tot el circuit i deixant-ho estar 24 hores. Aquesta aigua s'ha de llençar perquè té massa color per a poder ser beguda. A continuació, el circuit s'esbandeix passant-hi aigua i ja es pot fer servir

EL PROBLEMA DELS POUS PARTICULARS

Una estructura d'abastaments

d'aigua com la de Bescanó, en la que pràcticament cada usuari té el seu pou, planteja el problema de que les tasques de desinfecció s'han de fer per pou per pou, amb una freqüència determinada, amb els problemes que això comporta en quant a la formació de personal tècnicament qualificat per a fer-ho i a la delimitació de responsabilitats quan un pou és compartit per més d'una família.

Això es resoluria amb un subministre únic d'aigua per a tot el poble, de forma que l'Ajuntament assumís la responsabilitat única de fer un subministre general en condicions, simplificant tant el tractament com el control de potabilitat i l'estat de les instal·lacions.

ÉS AQUEST UN PROBLEMA D'AVUI?

Moltes persones pensen -i no els falta raó- que la meticulositat en aquests temps és deguda a que exigim millors condicions de vida avui que en el passat, i que avui considerem com a no potables aigües que tota la vida s'han begut i no ha passat mai res. Bé, ja hem dit abans que el control de potabilitat és meticulós perquè declara com a no potable, no solament les aigües portadores de malalties, sinó també a les sospitoses. Però també hi

ha un altre fet, que és recent, i que agreuja tremendament el problema:

El sistema de pous particulars per aigua de consum i de pous negres per aigües residuals, anava molt bé quan el nivell de població era petit. Però en multiplicar-se la població d'una zona, el subsol s'empobreix en aigua neta i les aigües negres augmenten fins a entrar en contacte i contaminar els aquífers. Així, l'equilibri es trenca, i tot l'aquífer es contamina degut a l'augment d'explotació que sofreix, i la intrusió creixent d'aigües negres.

LES AIGÜES DE BESCANÓ

Durant bastant de temps es va especular sobre la qualitat de les aigües del nostre poble, arrel d'uns casos aïllats de tifus en uns nens de parvuls. Degut a això es varen fer (s'estan fent) una sèrie d'anàlisi per part de la farmacèutica titular i uns altres per part de Lapilastra.

Aquests anàlisi varen donar que l'única aigua veritablement perillosa era la dels col·legis i Ajuntament. Actualment aquest pou està clausurat i després d'un temps de moltes peripecies als col·legis, ja que no tenien aigua corrent i tenien que anar amb bidons que anaven clorant cada vegada, ara s'abasteixen de l'aigua del pou de

l'antiga rectoria, que amb un anàlisi que es va fer, donava que estava en condicions de poguer-la beure, i endemés es clora per assegurar la seva qualitat en tot moment, més tinguent en compte que aquesta aigua va destinada als nostres infants.

El anàlisi de la resta de les aigües de Bescanó mostren aquest increment de contaminació, i quasi totes són sospitoses de tenir microbis patògens, encara que, en general, no assoleix límits alarmants, i amb una cloració adequada no hi haurà problemes, tot i que a l'estiu el problema pot ser més greu.

Tots hem de responsabilitzar-nos i tenir en compte que el no clorar les aigües no és un risc individual, sinó que tots en podem sortir perjudicats.

És evident que la solució a tota aquesta problemàtica és que al nostre poble hi hagi una xarxa de distribució d'aigua potable, ja que com hem dit el control serà molt més senzill i segur, però el pressupost és molt elevat i per poder-lo assolir al poble s'han d'aconseguir ajudes de l'Administració. Això com tots sabem, és llarg i difícil. Així i tot, el poble n'haurà de pagar una bona part, però crec que és una cosa necessària i fins i tot imprescindible.

A. VIVO

CAIXA
D'ESTALVIS
PROVINCIAL
DE GIRONA

BESCANÓ: HISTÒRIA DEL

la seva recuperació en els S.XVI-XVII, la pesta del 1650 incideix novament de forma alarmant. És a finals del S.XVII i començaments del XVIII quan el creixement demogràfic i l'augment de les activitats artesanes donen nova empenta a la vida local, encara que no es pugui parlar d'una mostra arquitectònica de la nova cultura del barroc que inicia en aquesta època la seva expansió. L'Església de St. Llorenç i particularment la seva façana -1790- seria l'única referència d'aquest període.

És la recuperació social i econòmica esdevinguda en el S.XIX, després de la dominació napoleònica, i l'aprofitament de certa iniciativa industrial lligat a la d'altres pobles del Ter (Anglès, Les Planes, Ripoll), reflexa a la vegada del moviment de la revolució industrial, que suposa un impuls notable pel creixement del poble amb la consolidació del Carrer de Dalt i l'edificació en dos camins que surtien dels casc antic: El de St. Sebastià i el de Sta. Anna.

El traçat del Camí de Dalt porta implícita ja una nova visió com a de créixer el poble. No és el creixement orgànic i embolicat del nucli més vell on les cases responien a una utilització agrícola el que ara s'empra, sinó que la nova vivenda que apareix té uns característiques molt més urbanes.

El traçat allargat d'aquest carrer, la disposició de les cases entre mitjers i de similar amplada, l'igualtat de plantes i alçades, la composició de façanes i usos dels materials i elements arquitectònics dona lloc a un tipus i configura l'imatge urbana més coherent. Queda clar doncs, una vegada més, que és la repetició d'usos i formes les que donen coherència al teixit urbà i no la qualificació a vegades mal entesa de certs materials (pedra picada, fustes rústiques, imitacions de pedra) en intervencions aïllades, massa usuals en els nostres temps. Crec doncs que el Carrer de Dalt i la mateixa Plaça d'Espanya són una lliçó magistral de com es va produir en la seva època el desenvolupament urbà, i hauríem que ser respectuosos amb ells. Voldria ací fer referència a dos fets: l'actuació puntual de l'edifici dels parvularis que no té gens present el contexte urbà, i el que pot esdevenir

Amb aquest escrit voldria incidir sobre com s'ha produït la formació del nostre poble, més ben dit, una particular i subjectiva forma d'entendre el creixement i consolidació urbana de Bescanó. Deixo doncs per una altra ocasió el tema de l'Arquitectura aïllada i singular (masies, capelles, i altres edificis d'interès). Tampoc insistiré massa en la qüestió històrica i social, doncs això ja va ser tractat anteriorment per en Lluís Mª de Puig i en Josep Clara i també per Mossén Pere Prats.

En primer lloc cal dir que la formació del nucli urbà d'aquest poble és relativament recent. No podem passar per alt fets tan importants com el poblament ibèric del Puig de la Torre a Estanyol o la necròpolis romana de Montfullà, que són testimonis del pas de l'home per les nostres terres, però que no incideixen massa directament en els inicis de la formació del poble, doncs és clar que les raons d'ésser d'aquestes civilitzacions eren molt diferents a les de temps més recents i aleshores també ho era la seva organització i ubicació en el territori, normalment a les muntanyes.

Si bé en les vessants que donen a la vall del Ter queden encara cases o restes d'habitaçles que podem situar-les en els segles XIII-XIV, el nucli originari de Bescanó és posterior. Segons l'Enciclopedia Catalana, l'Església de St. Llorenç data del s. VIII; Francesc Monsalvatge ha trobat cites del 1058; en tot cas és ben segur que es tractava d'una petita capella sobre la que va ser aixecada més tard l'església actual. És doncs el voltant de St. Llorenç, on la plana té més alçada, on comença a configurar-se el nucli del poble en els segles XVI-XVII. El conreu de la terra amb la producció de llegums, blat, ví i oli i els oficis menestrals eren les activitats principals de la població. Això fa que les primeres cases urbanes responen més que tot a aquestes necessitats, i es defineix un cert tipus edificatori amb l'entrada i els estables a la planta baixa, la vivenda a la planta-pis i les golfes amb badius de maó que servien de graners.

Si bé la disposició de la trama que dona lloc a la construcció d'aquestes primeres cases estan dins la lògica d'un traçat medieval amb carrers tortuosos voltant l'Església i amb un creixement natural i orgànic sense cap esquema prefixat, es té que fer notar que no es correspon pròpiament amb l'època històrica medieval, que era anterior, S. XII-XIII- XIV. Aquest buit en el creixement del poble, en una època en que els assentaments rurals adquireixen molta importància, podria estar motivat pel perill que suposava la crescuda de les aigües del Ter i probablement també pels efectes de la Pesta Negra de 1348 o els terratrèmols de l'any 1426 que assolaren tant Bescanó com les seves rodalies i que prolongaren els seus efectes fins la Guerra dels Remences. Quan el poble inicia

L SEU CREIXEMENT URBÀ

si s'obre un vial travesser pel mig del carrer de Dalt tal com assenyala el Pla General; l'obertura d'aquest carrer seria un greu error doncs a part de la seva dubtosa raó pràctica malmetriar una de les imatges més belles del poble

Si repassem els cens veurem que l'any 1812 Bescanó compta amb 140 habitants mentre que el 1860 aquest nombre s'eleva a 535. Aquest creixement continuarà mogut bàsicament per dos fets importantíssims: l'assentament de la fàbrica Gróber i l'apari-

a Madrid) amb una organització concèntrica en incidir-hi transversalment. Això es resumeix en els darrers anys amb una retícula que es forma a modus d'exemple i que té com eix vertebradors l'Avinguda de l'Assumpta i la Carretera de Girona.

Aquesta també sembla l'idea que hi ha darrera del Pla General d'Ordenació Urbana aprovat el juny del 1977 al considerar l'anterior Ajuntament que s'ha de controlar i preveure el creixement de Bescanó, i si bé el Pla no és motiu d'aquest article, per la seva importància en la futura consolidació urbana, cal fer-ne esment almenys en algun dels seus conceptes. Per una part el Pla consolida la retícula abans descrita i la macla amb el Patronat aconseguint una acceptable regulació d'alçades mentre que per altra part descentralitza els espais verds. Així pel Sud l'ubicació dels nous camps d'esports i per l'Est l'aprofitament de l'actual camp de futbol per ús públic amb la revitalització que això pot significar pel barri vell i els carrers St. Sebastià i Sta. Anna. Cal fer notar l'importància que té l'edifici Sambola i el seu entorn. Edifici important tan arquitectònicament com simbòlicament. No puc aquí deixar de fer un elogi de l'excelent article publicat el mes passat pel senyor Josep Palou en referència a aquest edifici i penso que la seva contribució a l'història del poble és remarcable. Pel costat Nord el Pla proposa l'obertura d'un ample vial, ben urgent, a l'antic ferrocarril com a via de trànsit ràpid a la vegada que qualifica d'industrials els terrenys entre aquest i les vores de ter, mentre que per l'oest compta amb un límit natural com és la Vilaplana. És precisament el no haver acotat els límits d'una altra forma i l'ocupació, molt extensa, d'aquest Pla lo que pot fer possible que el creixement de Bescanó sigui desmesurat. Una mostra pot ésser la desaparició del camí a Estanyol com eix nord-est, sud-oest i l'ocupació de molts camps de conreu o el que és el mateix, no haver valorat suficientment l'importància de l'agricultura en un poble en el que durant molts anys ha esdevingut la seva principal raó de ser. Evidentment al canviar els temps també o fan els factors de producció i per tant canvia la forma física dels pobles i ciutats però en tot cas sempre és millor conservar les senyes d'identitat.

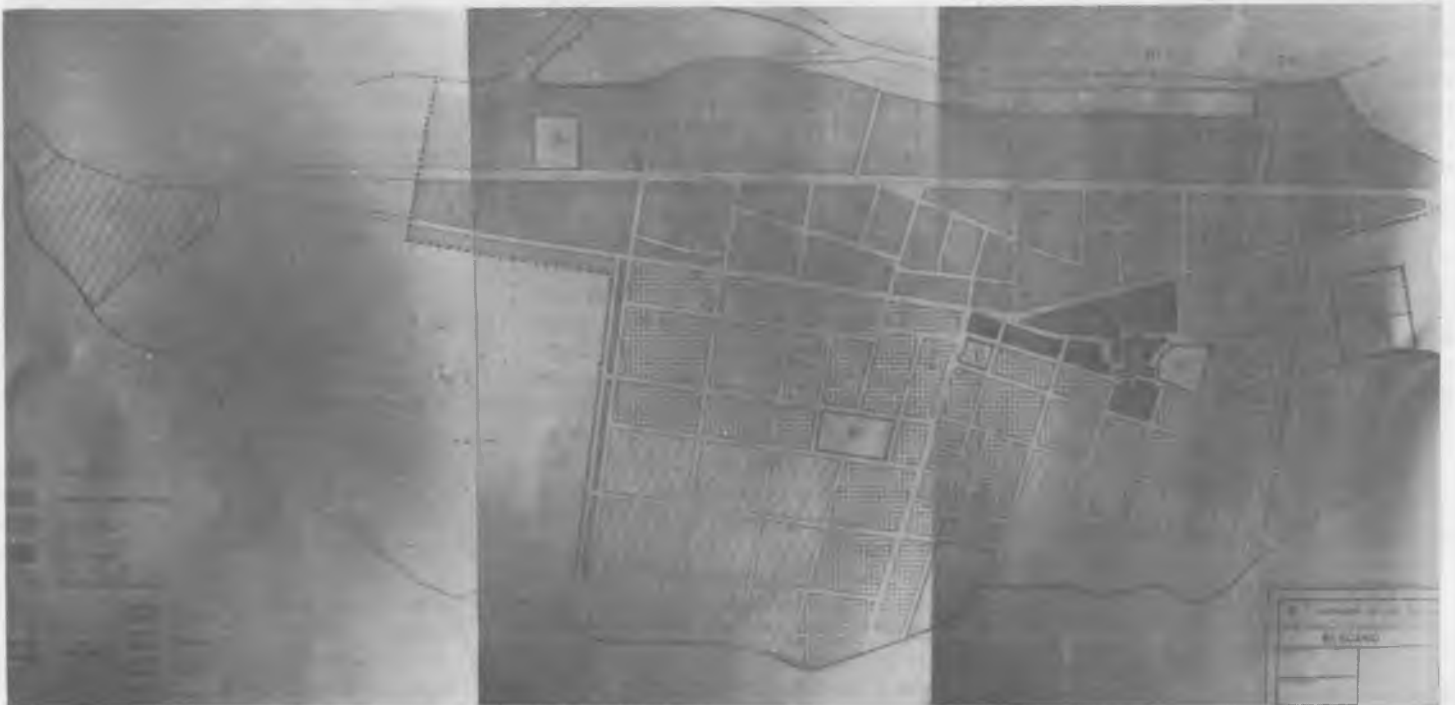
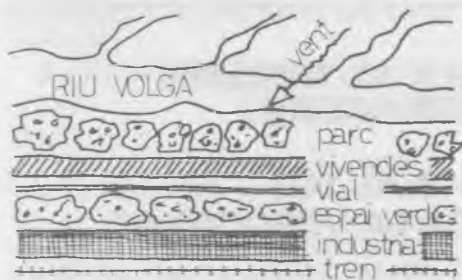
JOSEP MARIA VIADER

ció del ferrocarril essent aquest un element bàsic per l'organització del territori i decisiu pels nous temps industrials.

L'estructura urbana comença a quedar manifesta a finals del segle passat, tal com ho podem veure en l'important document històric que és el dibuix de Josep Dorca fet a l'any 1902

El desenvolupament durant aquesta primera part de segle és lent i en molts casos són la gent de les muntanyes que deixen les quatre feixes conreables i les cases modestes per baixar al pla i connectar amb la vida colectiva. La crisi que significa la guerra civil fa que, com molts d'altres pobles, restem aliens a les corrents innovadores del moviment racionalista europeu. És a la dècada dels seixanta quan el poble agafa un impuls important a través d'algunes indústries que sorgeixen amb força. Es construeix una nova església i es gesta l'operació que transforma decisivament l'imatge urbana de Bescanó: el Patronat. Es una obra social important com a resposta a les necessitats del moment i el seu traçat, pensat més com una unitat física aïllada que com un eixamplament del nucli vell, transforma l'esquema lineal que les condicions naturals i d'infraestructura (Ter, FF.CC, carretera) oferien i que és assimilable al d'altres ciutats (Stalingrado, Ciudad Lineal de Soria y Mata

CINEMA

BESCANÓ

Cine Unión.

Diumenge -3 de juny
EL EXTERMINADOR i
EL PEQUEÑO AVENTURERO

ANGLÈS

Cine Paládium

Dies 2 de juny nit i 3 de juny tarda
EL ULTIMO MAGNATE i
FANGO

Dies 3 de juny nit i dilluns, dia 4,
tarda.

TAXISTA DE SEÑORAS i
UN AMOR EXTRAÑO

Cine Ideal

Diumenge 3 de juny
PIPI LO PASA PIPA i

EL DIA DE LA IRA

Cine Espinet

Dia 3 de juny.

EL QUISO SER MUJER, "S"

Dia 4 de juny

EL VIAJE FANTASTICO DE SIMBAD

Dia 10 juny

LA ESCOPETA NACIONAL

GIRONA

Cinema Modern

Sala A

LA NOVIA DEL PIRATA

Sala B

COMPANYS

Teatre Albèniz

Dies 4 al 10 de juny

BACANAL EN EL ANIVERSARIO DE
BODA i

EL HOMBRE QUE DECIDIA LA
MUERTE

Dies 11 al 17 de juny

LA GLORIOSA AZAÑA DEL CIPOTE
DE ARCHIDONA

(Basada en una historia de Camilo
José Cela) i

LOCOS AL VOLANTE

Dies 18 al 24 de juny

OTRO HOMBRE, OTRA MUJER per
James Kaan i

SALE EL DRAGON Y ENTRA EL
TIGRE per Bruce Lee

Dies 25 a l'1 de juliol

JESUS DE NAZARET, 2ª Part.

Coliseo Imperial

Dies 4 al 10 de juny

LA CARRETERA DE LA MUERTE
AÑO 2000, per Silver Stallone i

MIKELEDEON, amb Ryan O'Neal i Ta-
tum O'Neal

Dies 11 al 17 de juny

EL ABISMO DE LOS SENTIDOS i
EL BELLO GIORGIO, amb Victorio

Gassman

Dies 18 al 24 de juny

LO QUE LOS PADRES DEBERIAN
SABER

Cine Ultonia

Dies 31 al 6 de juny

EL EROTICON i

LA MUCHACHA QUE LLEGO DE LA
LLUVIA

Dies 4 al 10 de juny

PROSTITUCION DE MENORES

Dies 11 al 17 de juny

AFRODITA NEGRA

Cine Catalunya 1

Dies 31 al 6 de juny

EL PROXIMO AÑO A LA MISMA
HORA

Cine Catalunya 2

Dies 31 al 6 de juny

EL IMPERIO DE LA PASION

Dies 7 al 13 de juny

LA ESPOIRE (SIERRA DE TERUEL)

Dies 14 al 20 de juny

LA VIEJA MEMORIA

Cine Orient

Dies 31 al 4

OCAÑA

Dies 7 al 10 de juny

LA REINA (THE KING)

Dies 14 al 17 de juny

CARIÑO MIO QUE ME HAS HECHO?

LLIÇONS DE CATALÀ

Lliçó 3ª

Anomenem mots plans als que la síl·laba a la qual donem més força és la penúltima, com: *camisa, - mengen, càstig, - diccionari, - estòmac.*

S'accentuen els mots plans que no acaben en a, e, i, o, u, as, es, is, os, us, en, in (o sigui, al revés de les agudes), exemples: *exàmens, fàstic, dèbil, cauríem, útil, i també els acabats en diftong, com diríeu, menjaríeu.*

Per tant no poden accentuar-se: *canten, vinguin, llibreta compres, moble, enlaire, llesca.*

EXERCICI

Poseu accent a les paraules planes que n'hagin de dur: *ombrívol, correr, passeges, motorista, Cadis, paraigua, cadira, saltariem, camines, dolmens, escriuen, jugarien.*

Solució de l'exercici de la lliçó 2ª: *pinzell, tornaran, Fluvià, Bescanó, pinyol, prohibir, clavell, sabó, pintaràs, cafè, rebregat, dormí, fugint, canviarà, llençol, esplai.*

VOCABULARI

El corrent i el costum, sempre són masculins; en canvi, *calor*, és sempre femení (la calor); lloc ("puesto" és castellà); una estona, un moment, una miqueta (i no "rato", puix és castellà.)

PREGUNTA DE RAMON SALA AL MINISTRE D'OBRES PÚBLIQUES I URBANISME

LA NACIONAL 141: " LA CARRETERA DE LA VERGONYA "

CONVERGÈNCIA I UNIÓ S'INTERESSA I TREBALLA PER ACONSEGUIR EL MILLORAMENT DE LA CARRETERA NACIONAL 141, "Carretera de la Vergonya".

Així ho demostra la nota que ens ha fet arribar a la redacció i que a continuació transcribim:

Amb data 15 de novembre del 1978 tingué entrada a la Mesa del Congrés dels Diputats una pregunta formulada pel diputat de Convergència Democràtica de Catalunya, senyor Ramon Sala i Canadell, al Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme, denunciant l'estat inqualificable en què es trobava la carretera N-141 en el trajecte comprès entre Girona i El Pasteral.

Degut segurament a la disolució de les Corts el següent 29 de desembre, la pregunta no fou contestada.

No obstant això, el diputat gironí de Convergència i Unió ha insistit

altra vegada prop del nou ministre del ram, adreçant-li una nova pregunta, el contingut de la qual incideix en les raons exposades anteriorment i afegint-hi la possibilitat de construir quatre variants que evitin la travessia de Salt, de Bescanó, d'Anglès i de la Cellera de Ter.

En resum, les preguntes de Ramon Sala al ministre d'Obres Públiques i Urbanisme són les següents:

Té aquest Ministre algun projecte per a solucionar el deplorable estat en què es troba el tram de carretera comprès entre Girona i El Pasteral de la N-141 ?

S'ha previst la construcció de variants a Salt, a Bescanó, a Anglès i a la Cellera de Ter ?

En cas afirmatiu, quan es portaran a terme les obres ?

Hom espera que les gestions de Ramon Sala a Madrid obtinguin resultats positius i que "la carretera de la vergonya" deixi ben aviat de ser això: una vergonya.

PING-PONG

CAMPIONAT DE GRANS

Fa uns dies es va començar un campionat de Ping-Pong, per part dels Socis de l'Associació Familiar "ALBA BESCANONINA", en la categoria de grans. Hi participen uns 18 socis casats i s'han format quatre grups per tècnica i joc. El Coordinador del Campionat és en Pere Bosdemont, Jugador de l'equip federat i preparador dels jugadors juvenils de l'Alba.

FUTBOL

Bescanó 0
Castellfolit 3

El Bescanó continua amb la mala sort, ja que si bé va perdre amb un dels equips punters, va jugar molt bé més que ells, i tot i tenint en compte que al Bescanó hi jugaven quatre juvenils.

Tot i el mal resultat, el millor jugador del Bescanó fou el seu porter Verdugo.

Salt 4
Bescanó 0

Gran ambient davant el partit de gran rivalitat entre el Salt i el Bescanó, al qual assistiren el nou Alcalde de Girona Joaquim Nadal Farreras, acompanyat pel conseller Sr. Moré el tinent d'Alcalde, Sr. Curbet i el delegat provincial de Futbol, Sr. Lloret.

L'encontre fou de gran superioritat per part del Salt, que si no va augmentar el marcador, fou degut exclusivament a la mala sort.

L'Equip del Bescanó, guanyador del Sils Boada, Formento, Muñiz, Verdugo, Jiménez, Ros, Tàpia, Hernández, Ferrer, Montalban i Pérez.

Bescanó 3
Sils 1

Bon partit el que hem vist a Bescanó, en el qual l'equip local s'enfrontava al Sils, que no fou pas un

equip petit al llarg de tot el partit, ja que en algunes ocasions va tenir oportunitat de fer algun gol i la mala sort no ha va voler. Oportunitats favorables una al minut 15 de la primera part, en una jugada conjunta de la davantera del Sils, que va entrar en tromba sobre el portal local; i una altra al minut 16, en un xut al pal, i la pilota sortí disparada al bell mig del camp, sense poder ésser aprofitada pels jugadors del Sils. El Bescanó també va tenir més oportunitats de gol de les que va aprofitar, però la intenció i el esperit van fallar.

A la fi, bon partit el jugat pel Bescanó, que va merèixer la victòria final i la va aconseguir. L'Àrbitre va assenyalar el final de la primera part al minut 44 i el de la segona, al minut 49.

Conjunt del Sils que va ser vençut a Bescanó

Llançà 3
Bescanó 1

Pobre partit el que s'ha vist a Llançà entre els locals i el darrer classificat i pobre en joc, en emoció i en públic, ja que la calor invitava a anar a la platja i no a veure futbol.

L'error del Bescanó va ser de sortida posar-se a la defensiva, la qual cosa va comportar que el Llançà no trigués a fer gols.

Bescanó 1
La Cellerà 5

Amb un temps molt desfavorable per a la pràctica del futbol, amb un Bescanó que ja no podia jugar pitxor i amb un arbitratge desastrós, el Bescanó va perdre per una gran golejada un partit en el que no tenia res a guanyar.

Cal remarcar que el partit fou molt brut, degut sobretot a la pèssima actuació de l'àrbitre Rivas Càrdenas, qui fou el màxim provocador dels incidents.

BÀSQUET

El Bescanó de bàsquet que guanyà al Riudarenes.

EL PRIMER DE MAIG L'ALBA ES DESPLAÇA A RIUDARENES I GUANYÀ PER 35 A 68

L'equip de Basquetbol de l'Associació Familiar "ALBA BESCANONINA" format per ex-jugadors, va desplaçar-se a Riudarenes, i guanyà clarament i rotunda l'equip local. Els nostres representants s'imposaren ja des del primer moment, anant sempre per davant en el marcador. El resultat de la primera part fou de 12 a 26, i al final del partit de 35 a 68. Cal destacar la tasca tècnica d'en Manel Soley, que no va jugar per lesió. El màxim anotador fou en Francesc Blanquera que ell sol va fer 36 punts. També cal destacar la labor de tots els altres companys de joc. Destacà també Carles Casanovas, que jugava per primera vegada i de qui per tant, va ésser el debut en aquest esport. (aconseguí 2 punts amb una jugada de bella factura). El partit fou notable i molt esportiu, i l'arbitratge fou molt borrascós, però es va acabar el partit. El partit de tornada es jugarà per la primera quinzena de Juliol.

Les alineacions foren: pel Riudarenes Quintana, Vila (2), Ventura (2), Quim (10), Xavier, Pedrosa (7), Carerras (10), i Serra (4). Pels de L'ALBA BESCANONINA Francesc Blanquera (36), Carles Casanovas (2), David Noguera (8), Josep Ramió, Xavi Sureda (10), Joan Freixenet (10), Marc Bataillé i Llorenç Freixenet (2).

Acompanyaren els jugadors bescanonins en Manel Soley i en Nando Massaneda. L'afluència d'espectadors fou notable.

ESPORTS MINORITARIS EN EL POBLE

Per: Pere Magrià i Pou

Dintre de l'ampli camp que abraça l'esport, n'hi ha alguns que hom diria que no els coneix, que no els ha vist mai practicar, que no li agraden, i fins i tot, i és trist esmentar-ho, "que -hi ha qui diu- són quatre desgraciats els qui el practiquen".

És clar que en el poble, el que més adicte té és el futbol, i darrera d'ell en vénen uns quants, no pas gaires, que, tot i tenint diverses persones que els practiquen, la gent no els van a veure, ni en fan gaire cas, ni saben si hi ha algú a Bescanó que els practiqui. Però entre ells encara n'hi ha uns altres més minoritaris, com poden ser el PARACAIGUDISME, L'AVIACIÓ ESPORTIVA, EL VOL AMB DELTA, L'ALPINISME, L'ESPELEOLOGIA, L'ESCAFANDRISME, etc., que sí que tenim gent al poble a qui agraden, que es fan simpatitzant amb ells i que sovint el practiquen.

Avui us parlaré del primer esmentat, o sigui el PARACAIGUDISME, del qual puc parlar perquè vaig fer el curset el passat mes d'octubre. M'agrada molt i es pot dir que quasi no hi ha cap cap de setmana que no vagi a Ampuriabrava per tal de saltar un cop més; i que continuaré saltant mirant de millorar-me en el futur, si tot va bé i se m'obre el paracaigudes.

EL PARACAIGUDISME és un esport que obre grans possibilitats a totes les persones, de qualsevol edat, sempre és clar, a partir dels 18 anys, puixencara que algunes podrien saltar abans d'aquesta edat degut a la seva complexió forta, l'Estat no ho permet i no podria gaudir de l'assegurança d'accidents que et facilita la "Federación Nacional del Deporte Aéreo". Això, doncs, és el primer pas que cal donar per començar: anar a inscriure's en el Curset de Paracaigudisme a Girona, i amb això tenim un gran avantatge, podem escollir entre dos llocs relativament a prop: L'AEROCUB DE L'EMPORDA, a Ampuriabrava; o bé al REAL AEROCUB DE GERONA, al aeroport de Vilobí.

Llavors tan sols necessitarem un Certificat Mèdic, que pot emetre el nostre propi metge de capçalera o bé un especialista del cor, que faci constatar que no patim insuficiència cardíaca que impossibiliti la pràctica d'aquest esport.

Es comencen tot seguit les classes teòriques dintre de l'angar i al voltant de l'avió (és aconsellable adquirir una granota, un cas, i un parell de botes amb sola gruixuda); per cert, aquestes classes s'adapten molt bé a l'horari que un pot tenir lliure, sense que hagi de perdre cap dia de treball, ja que sempre solen ser el dissabtes i diumenges, almenys ara. S'assaja moltes vegades la manera de sortida de l'avió fins que es fa tal com diu el professor, puix que és de molta importància aquesta sortida, a fi i efecte de no tenir contratemps en l'obertura del paracaigudes i tenir en tot moment una baixada estable. S'apren la forma de solucionar, durant

la baixada, les possibles fallences d'obertura del paracaigudes i la manera d'obrir, en cas de perill, el paracaigudes d'emergència; també la posició correcta del cos en el moment d'arribada a terra. Un cop superats tots aquests casos, arriba el moment de pujar a l'avió per tal d'emprendre el vol fins a una altura de 600 metres sobre el nivell de terra.

Naturalment aquest és el moment més emocionant. Un cop l'avió ha deixat terra, continua sobrevolant l'urbanització d'Ampuriabrava i es dirigeix als terrenys apropiats per al llençament, que estroben entre els aiguamolls i la desembocadura de la Muga. Dintre l'avió, que porta un màxim de 6 persones i el pilot amb els seus corresponents atlatges i paracaigudes, s'està molt nerviós tot esperant sentir la veu del "Jefe de Saltos" que pronuncii la paraula clau "CORTA"; perquè, en sentir-la, ha de llençar-se de seguida el primer, el

La caiguda lliure és el més interessant d'aquest esport. Mentre dura la mateixa, es poden fer tota mena de dibuixos mitjançant els companys que es van tirant.

qual veus desaparèixer en qüestió d'instants, i tot seguit el segon, tercer, fins que han sortit tots, per trobar-se minuts més tard a terra, a fi de recollir el paracaigudes i comentar emocionadament la impressió que a tots ha fet, sobretot el moment de sortida de l'avió fins que es nota la gran frenada degut a l'obertura de la campana de seda natural del paracaigudes.

Després d'aquest primer salt, arriba el treball més pesat que comporta la pràctica d'aquest esport: el plegat del paracaigudes; ja que és vital fer-ho pensant que, en cas de no fer-ho bé, t'hi jugues la vida en el proper salt. És una tasca molt meticulosa, un xic llarga al principi, però que, a mesura que se'n van plegant, arriba

el dia en què es fa de rutina; és clar, sempre amb el control, durant el plegatge, de dues firmes i revisió per part del professor o instructor.

El curset consta de 10 salts en total. Els primers, no cal dir-ho es fan amb obertura automàtica del paracaigudes; és a dir, pocs segons després de llençar-se fora de l'avió i sense que un hagi de fer res, s'obre el paracaigudes automàticament. A mesura que un va prosperant i li va agradant la sensació del salt, que sol ser a partir del 5è ó 6è salt, comença a llençar-se amb el paracaigudes d'obertura manual, la qual cosa vol dir, que és el propi paracaigudista qui, quan ho creu convenient, estira una anella a fi d'obrir i desplegar el paracaigudes. Aquest últim salt es fa sempre a una altura de 1.500 metres com a mínim, i quasi bé sense límit d'altura. Avui dia el rècord d'Espanya s'ha obtingut a Valladolid des d'una altura de 12000 metres. D'aquí poc s'intentarà a València, i des d'una altura de 15.000 metres, saltar des d'un globus. S'ha de tenir en compte que es necessita respirar oxigen a partir del 5.000 metres. El salt que fem més corrent a Ampuriabrava és llençar-se des de 2.500 metres i obrir el paracaigudes a uns 600 metres, cosa que comporta un salt lliure d'uns 2.000 metres a una velocitat de caiguda de 240 Km/hora; encara que hi ha hagut, per exemple, els meus professors, que s'han llençat des de 4.000 metres sobre Roses.

Bé, jo crec que he comentat un esport, un meu esport, a fi i efecte d'explicar-ho i donar a entendre tal i com es realitza. No cal dir que qui vulgui més explicacions o en tingui dubtes, o que tan sols vulgui venir a Ampuriabrava a veure'ns, pot dir-m'ho, que li donarem tota mena de dades que li puguin interessar, així com li puc ensenyar una col·lecció de fotografies d'allò que es diu que "fan venir pell de gallina".

Moment d'arribada a terra. Cal aprendre bé la forma d'ajuntar les cames per tal de fer molla i disminuir el cop.

I ja per concloure sols resta fer saber a tots els lectors de la nostra Revista que practiquin algun esport dels anomenats minoritaris, que poden portar els seus articles acompanyats de fotografies, per tal que els publiquem, cosa que farem amb molt de gust; doncs a veure si entre tots podem donar a conèixer al poble de Bescanó quina mena d'esports practiquen els qui hi vivim. No cal dir també que ajudarem a redactar els corresponents articles i a fer si és necessari el reportatge fotogràfic.

Fins el mes vinent.

A pocs metres de terra no es poden fer gaires correccions de trajectòria per tal de preparar-se per a l'aterratge.

ESCENARI

PER : MIQUEL GONZALEZ

Preparem una festa llarga i riallera, orgullosa la vista i dret el cap; dos grups de teatre per un poble com és Bescanó no es troben a gaires viles de les nostres comarques.

Amb la direcció a càrrec d'Esteve Martín i el llarg repartiment de tretze actors en total, va tenir lloc al cinema Unió, el passat diumenge dia 29 d'abril, la presentació del sàinet: INSTITUT D'APICULTURA, original de D.I.V. - Corominas Prats, que fou presentat pel grup de teatre NOVA ESCENA del nostre poble.

L'obra presentada en un sol acte, dona al públic assistent una crítica, no portada pas massa a fons, sobre la coneixença nula per part dels inspectors del que realment inspeccionen i la deixadesa del director d'un Institut d'Apicultura, que només espera el seu sou, que li arriba cada mes per anar endavant, sense preocupar-li mínimament la seva feina. Aquesta idea principal, millor: crítica (que no busca el fons de la qüestió), està envoltada per les gracioses notes donades per part de tots els papers que hi ha

En escena en Xavier Sureda, Josep Salavedra
Joaquim Tarrenchs i en Josep Vicens.

repartits durant el sàinet. He de remarcar un cop més que no hi havia cap missatge on l'espectador es pogués sentir identificat amb el que es representava, s'havia de fer riure!, divertir la gent!, i s'aconseguí plenament.

D'altra banda, he de destacar la delicadesa amb què havien portat a terme la col·laboració i varietats de colors dels decorats, així com felicitar la maquilladora Dolors Martí pel seu treball. Quant a lluminotècnica, degut al muntatge de l'obra, no es podia posar un joc de llums per "Fases" i així quedava il·luminat tot l'escenari "per sécula seculorum".

Quant als actors, que no és pas que fessin amb la seva interpretació veritables meravelles d'espontaneïtat amb l'expressió, però quant a la labor de conjunt s'ha de reconèixer que el grup NOVA ESCENA funciona.

Cal dir que el nombrós públic assistent, canalla l'inmensa majoria, degut a l'excitació sempre bona pel que venia després del sàinet, dintre el que cap, va intentar mantenir la boca closa (costosíssim), mentre el grup NOVA ESCENA treballava a l'escenari per divertir a tots una mica.

OPTICA DALMAU

ESPECIALITATS ÒPTIQUES

ULLERES GRADUADES
PER A TOT ÚS

LENTILLES DE CONTACTE

AVINGUDA JAIME I, 20 - APARTAT 39
TELÈFON 20 16 77 GIRONA

Establiment atès per òptics diplomats i contactòlegs especialistes

Maria Bardia de Noguèr,

assabenta que des d'ara
tindrà cura dels encàrrecs de la
TINTORERIA-BUGADERIA

LAVA-SUPER D'ANGLÈS

DE RENTAT EN SEC
DE TOTA CLASSE DE VESTIMENTES,
COM AIXÍ MATEIX DE CATIFES,
MANTES, ANTE I ALTRES COSES
També tindrà cura de la recollida
de tota classe de roba al moll,
tal com llençols, cortines
i altra roba d'ús personal.

MARIA BARDIA DE NOGUER
C. Joan Vilanova, 64, 1^a
-BESCANÓ-

**a tots els veïns de
BESCANÓ**

TEMPS LLIURE

ACTIVITATS SARDANISTES

22 d'abril

Data en què es va celebrar a Barcelona "L'Homenatge Nacional a la Sardana". Les colles del nostre poble "Rebrols de l'Avi" "Joa Nostra" varen estar presents a dit homenatge, que es va celebrar dintre una tonica de gran germanor i esperit català. Hi afliuren gent de totes les contrades catalanes, representats per les colles sardanistes i grups folklòrics

Un dels actes a destacar va ésser l'encesa de la Flama de la Sardana, que arribà a Barcelona en una torxa que portava la "Pubilla de Tona". Una gran anella sardanista formada per una parella de cada grup d'arreu de Catalunya s'aplegaren allà, varen ballar la sardana "La Santa Espina".

A la tarda, al final de la Festa, es va fer el repartiment de de les copes a les colles guanyadores de la temporada 1978. REBROLLS DE L'AVI de Bescanó va recollir el seu guardó.

Aquest premi va ésser guanyat per membres que ara formen l'actual colla "Rebrols de l'Avi", i membres de la colla "Joa Nostra". Uns i altres formaven la colla "Rebrols de l'Avi" durant l'any 1.978, i que per discrepàncies internes s'ha desmembrat en les dues colles esmentades.

De totes maneres, ENHORABONA, SARDANISTES.

29 d'abril

L'Avi Guillem presenta a Girona en la IV Trobada Escolar d'Ensenyament de Sardanes, les dues colles de nenes que assistiren al curset. La gràcia i donaire amb que aquestes nenes ballaren va causar admiració, demostrant amb això la bona preparació feta a terme per l'Avi Guillem i la Concepció Paradell.

6 de maig

La colla "Rebrols de l'Avi" guanya també el 1er. premi en un concurs de sardanes a Ripoll. Enhorabona.

Con es dedueix d'aquests resultats, a Bescanó tenim planter de bons desaires. Endavant.

GRAN NIT DE LA SARDANA A BESCANÓ -Petit Aplec- 18 Sardanes.

Dia 7 de Juliol, al Camp de Futbol. Cobles: Figueres, Principal de Llagostera i Principal de Barcelona.

Organitza: Agrupació sardanista "Rebrols de l'Avi"

NOTÍCIES I COMENTARIS

BESCANONINS

El dissabte, 12 de Maig a la Discoteca JONC de l'aeroport i a la Discoteca ITACA d'Anglès, hi feien un gran concurs de ball. De Bescanó es varen presentar dos concursants al JONC i dos a ITACA. El primer premi a JONC masculí va ésser per Agustí Jiménez i el segon per a Ferran Massaneda (Nando), tots dos de Bescanó, que concursaren conjuntament, entre ells els finalistes de PISCIS de Girona i de CAROL'S de Platja d'Aro. També va quedar segona del Concurs Femení Nuri Badosa, de Salt.

Referent a ITACA, el primer premi Femení va ésser per a Remei Ferrer i el tercer Masculí per a Joan Segur amb un total de 20 concursants.

XXIV CONCURS-EXPOSICIÓ FLORICULTURA

Patrocinat per l'Excm. Ajuntament de Girona i Excm. Diputació Provincial.
MUSEU DE SANT PERE DE GALLIGANS
Dies 1 al 6 de juny.

A TOTA LA MAINADA DE BESCANÓ

Es fa saber a tota la mainada de Bescanó, de 7 a 14 anys, que a partir de finals de juny o principis de juliol, es començaran els assaigs del 2on. PLAY-BACH INFANTIL. Tots els que es vulguin apuntar, ho podran fer els dissabtes, de 11 a 1 del matí, al Cinema Unió, durant el mes de juny. Us hi esperem.

(És una Nota de l'Associació ALBA BESCANONINA).

CURSET DE NATACIÓ

Pel Club Poli-Esportiu Bescanó
1er. Dia 25 de juny al 13 de juliol.
2on. Dia 16 de juliol al 20 d'agost.
Subscripcions de 7 a 8 de la tarda.

Preus:
Socis: 1900 pessetes
No socis.2900 "

Plac d'inscripció fins el dia 8 de Juny.

(LA JUNTA)

BALLS POPULARS PER AL POBLE

A Bescanó s'ha format una nova Comissió de Ball, i comunica a tot el poble de Bescanó, que el proper dia 2 de juny, a dos quarts de deu del vespre, s'iniciarà la nova secció de ball a l'ALBA BESCANONINA. L'entrada serà gratuïta, i esperem la mateixa col.laboració i assistència de tothom. El nostre desig és portar una nova activitat els capvespres dels caps de setmana, amb una periodicitat quinzenal, excepte vetllades especials. Ens reservem la possibilitat d'actuació de grups en directe i el dret d'admissió. Mercès.

(És una Nota de la Comissió de Ball).

El dissabte, dia 19 de Maig, a la Discoteca ITACA d'Anglès, varen actuar el Grup de play bach de Bescanó "ONACSEB", tinguent un gran èxit. Els components d'aquesta representació eren: Remei Ferrer, Josep Alsina, Pilar Gironès, Francesc Blanquera, Rosa M. Soler, Carles Casanovas, Pere Rovirola, Josep Gironès, Carme Vilaplana, Marc Batallé, Nuri Badosa, Agustí Jiménez i Ferran Massaneda.

Riera, l'absència de tot esperit falsament constructiu; és a dir: la manca d'aquest fariseisme que es difressa de la millor bona voluntat adoctrinadora, de croada, que la nostra consciència no ens perdonaria no dur a terme. Vull dir: na Carme Riera no vol redimir a ningú del seu estat. Vull dir: na Carme Riera és una escriptora lliure, que deixa llibertat a tothom perquè tothom triï lliurement la forma de fer ús de la seva llibertat

"L'únic que molesta i incòmoda de na Carme Riera és que entre tots hàgim decidit eliminar, esborrar de la pissarra, aquests personatges pel sol fet que no donin importància a tot allò que en té: Pel sol fet que no acceptin la nostra "escala de valors".

PITU

EL LLIBRE

Recomanem els següents llibres, els mateixos són els més venuts últimament:

TE DEIX, AMOR, LA MAR COM A PENYORA.

De Carme Riera, 125 pàgines i 250 pts.

Editorial LAIA|Barcelona.

2- JO POS PER TESTIMONI LES GAVINES.

També de Carme Riera, 90 pàgines.

Editorial LAIA|Barcelona.

EL LOBO ESTEPARIO.

De Hermann Hesse, 222pàgines.

ALIANZA EDITORIAL|Madrid.

Posem dos llibres de Carme Riera i molt bé podríem considerar com si fos un de sol, doncs "JO POS PER TESTIMONI LES GAVINES" és la continuació del primer "TE DEIX, AMOR, LA MAR COM A PENYORA".

Els dos són molt bonics, plens de paraules impregnades de sinceritat, noblesa i amor; no és un llibre complicat si no tot el contrari, per això ens agrada.

Carme Riera ens ensenya que les coses senzilles són les més boniques.

En el pròleg del mateix llibre, Guillem Frontera diu: "La manera de veure aquests personatges és, en na Carme

—ACTIVITATS CULTURALS—

Del 16 al 30 d'abril, ha exposat a Tarragona, a la galeria Poetes, el nostre company Francesc. Aquesta ha sigut la seva primera exposició personal que ha fet fins ara. Anteriorment sols havia exposat en col·lectives, a la sisena Mostra d'Art a la Fontana d'Or i a la Casa de Cultura.

Li desitgem molta sort en les seves properes activitats en aquest camp tan complex com és el de l'art.

F. FORTIÀ

ELS BESCANONINS

Xavier Soy i Soler.
Nascut a Besanó, l'any 1950, casat, tres fills.
Secretari particular del President de la Diputació de Girona.
Fins ocupar aquest càrrec, coordinador i membre del S.O.T.
(Secretari d'organització Territorial de Convergència) a les comarques gironines.

Coordinador i màxim responsable d'organització de la coalició "Convergència i Unió" a les passades eleccions generals i municipals, també a les comarques gironines.

L'únic anhel que em mou a desenvolupar aquestes activitats és la del servei al poble i per aconseguir una societat més justa per a tothom.

garage internacional
ROBERTO VIDAL HORTA

SERVICIO COMPLETO DE REPARACION DEL AUTOMOVIL

MECANICA - PLANCHISTERIA - PINTURA
ELECTRICIDAD NEUMATICOS - TAPICERIA
GRUA REMOLQUE

Ctra. Gerona - Anglés. Afueras Salt
(a 300 mts. puente Autopista)

☎ 20 99 08 (2 líneas)

SALT - GERONA

BÚSTIA DE LAPILAISTRA

MISSATGE DE "JOIA NOSTRA"

Bé, ara he aprofitat aquest apartat per parlar molt sincerament del que representa "JOIA NOSTRA".

Començaré per dir que ha nascut -com quasi tothom sap-, degut als problemes que succeïren en el nostre poble entre "REBROLLS DE L'AVI". Oblidem-ho. Tot ha passat i d'aquesta manera tant "JOIA NOSTRA" com "REBROLLS DE BESCANÓ", van lluitar més i més cada vegada.

Doncs, en nom de tots els seguidors de la "JOIA NOSTRA" i pensant que els seus dansaires es mereixen més que veure lluir la tinta en un foli blanc, he pensat que val la pena escriure aquest apartat.

Primerament em pregunto:

-1er.- Qui vindria de Girona quotidiana-ment en autobús?

-2on.- Quins deixarien el deure per una estona "cada dia"?

-3er.- Per què no poden deixar de ballar (amb un entrenador bastant cridaner)?

Totes aquestes preguntes, donen suport a una mateixa resposta - La "JOIA NOSTRA".

Abans de descriure els últims aconteixements succeïts a la "colla", he de parlar del seu entrenador. Vaig voler breument fer a tots els balladors una petita enquesta respecta on ROBERT "L'entrenador". Em digueren: "En Robert, és cridaner, però creiem que té un gran cor i és bon noi. És molt polit i té molt bon gust quan ha d'escollir els vestits. Ell no es veu mai satisfet ja que veu que podem arribar més enllà. Però, està content del nostre treball i no ens deixaria mai, per anar-se'n a una altre "colla".

Vull esmentar seguidament els triomfs i esdeveniments que han fet animar la "colla".

El passat dia 22 d'Abril, la "JOIA NOSTRA", fou a l'acte d'HOMENATGE A LA SARDANA que va tenir lloc a Barcelona. Els balladors, es sentien molt joiosos, perquè era el primer dia que podien lluir els seus vestits. Car he de dir també que foren pagats amb ajuda de molts pares. Res d'estranyar, oi? Entre els vestits nous, el banderí i una millora en els seus components vàrem tenir una excel.lent actuació. Vist això, en Robert decidí apretar durant una setmana amb el fi d'aconseguir un guany més positiu en els seus dansaires. Però, el més important de "JOIA NOSTRA", és l'actuació que tingué el dia 29 d'Abril a L'Hospitalet de Llobregat. Aquí, tot i sortint amb un nom novell, vàrem fer el primer. En anunciar la victòria els de la "colla" es van veure meravellats. En recollir el premi, semblava com si les noies em caiguessin damunt. La Copa i les pessetes seran ben nostres. Ara sí i, en Robert també estava content. Els pares estaven molt il.lusionats i Sentien tant aquesta joia!

Aquest concurs, vàlid per al "Campionat de Catalunya" ha estat una nova força per una colla i un entrenador que lluiten per participa-hi, fer-ho tot i guanyar.

Ja, per acabar, m'agradaria que l'any que ve aquesta "colla" passés a una altra categoria. És molt probable i però el que

vull remarcar amb claredat és que l'any proper "NINGÚ" no plegarà. Tots seguiran entrenant fort!

Ara, abans d'acomiar-me donem moltes gràcies a L'ERNEST PLANAGUMÀ, per la magnífica senyera que portem darrera l'autocar i que ens ha fet molt artísticament.

També, en nom de tots els de "JOIA NOSTRA", volem felicitar i donar l'enhora-bona a "REBROLLS DE BESCANÓ" per la copa que guanyaren el 6 de Maig a Ripoll.

He arribat al final de l'escriu i he de dir que us donem noves empentes per un esdevenidor millor. Endavant, "JOIA NOSTRA", endavant! Sóc ben vostre i podeu comptar amb mi en tot i per tot i per a tot, sempre que em necessiteu.

DOLORS VILAMITJANA

No crec que ningú estigui capacitat per a llançar pedres a ningú.

Tenim una necessitat biològica, que és l'informació clara i objectiva, procurant donar una visió dels fets, però que a la vegada respecti que hom pugui formar-se una opinió pròpia.

L'atac directe a la persona em fa pensar en un passatge de la sarsuela "La Marsellesa" que diu: "El libre pensamiento proclamo ante Dios, i muera el que no piense igual que yo".

Com a interventor de Convergència a la vostra taula electoral, igual que vosaltres crec que ha arribat l'hora d'un felix despertar nou i diferent i pensant que per a parlar de llibertat hem de reconèixer la dels altres.

ERNEST PLANAGUMÀ

ALS MEMBRES DE LA TAULA ELECTORAL DE VILANNA

A les eleccions del passat dia 1 de Març, vaig formar part, com a interventor de Convergència, a la taula presidida per Jordi Alsina, Paquita Pibernat i Josep Bota.

Contestant a "La nostra pública defensa" del mes passat signada per vosaltres, puc dir i justificar que teniu la meua aprovació quant al deure i compliment de la llei. El que sí voldria és que ens adonéssim que aquests últims dies hem viscut i encara vivim moments difícils i delicats, en si, tristos en molts conceptes.

No cal fer una llista dels esdeviments, sinó que sobre els fets hi donem la llum de la reflexió.

No m'agradaria que aquest mensual, que ha de ser un punt de reflexions i orientacions, es convertís en una mena de "Patufet" entre polític i picant, i que es posés amb els interessos i valors de l'home.

Tenim un signe positiu, un signe de salut social i humana: que en una comunitat no tothom pensa igual. Això és senyal que l'home cerca noves formes d'existir.

A mi, personalment, m'interessa, com a ciutadà més del poble, ser un home preocupat pel que entenem per llibertat, i procuro no oblidar-me del respecte i la comprensió. Entre tots hem de procurar buscar noves formes; perquè és indiscutible que sí que es pot picar de peus o bé aplaudir, però el que no cal fer, és esverar-se ni esquinçar vestidures per aquest viure diari, ja que tot ho porta l'evolució del temps.

El dirigir-me a vosaltres és perquè sé que creieu que hem de fer un intent seriós per crear un estat de consciència i responsabilitat; si volem avançar solament és realitzable amb la col.laboració de tots.

CONTESTA AL SR. DE BARCELONA (9)

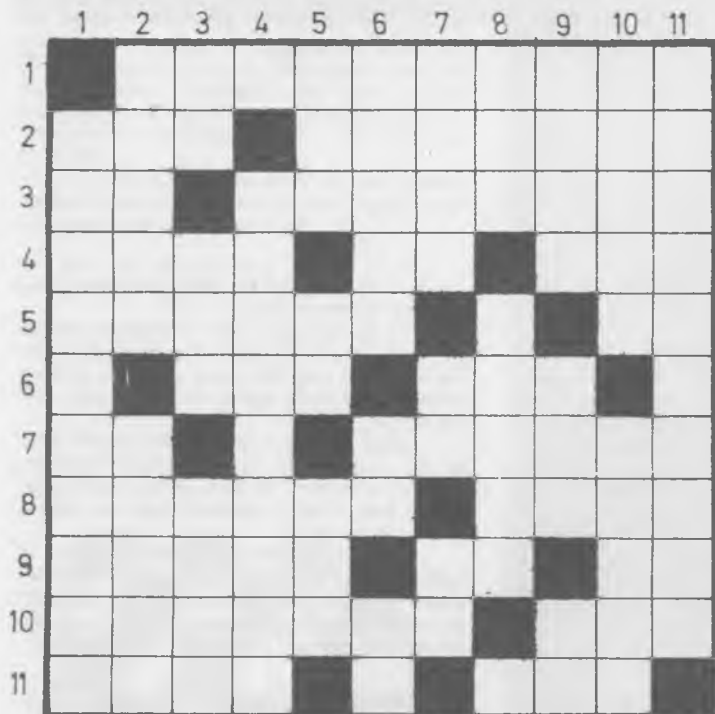
Respecta a la carta apareguda a la secció "Bústia de Lapilastra" d'aquesta revista, signada per A. A. P. Barcelona (9), voldria contestar-li que si no sabem ortografia castellana no serà perquè no hem intentat fer-nos creure que aquesta és la nostra llengua. Segur que li semblaria millor "Fills ekeste kerretere"; si és així que ens ho digui quan torni a passar per aquest terme municipal.

És una llàstima que una persona que se n'assabenti només passant per la carretera (?) de l'existència de Lapilastra, no se n'hagi assabentat de l'estat de la carretera ni del perquè "ijos esta carretera".

Té raó: De terrorisme n'hi ha de moltes classes.

A.V.M. Bescanó (10)

Si us plau, procureu ser clars i breus. Envieu les vostres cartes a l'adreça de Lapilastra (Avgda. de l'Assumpta, 49 -Bescanó), posant-hi el nom i el n.º del D.N.I. Si voleu que surti amb pseudònim, feu-ho constar. Gràcies.

HORIZONTALS

1.- Gènere per a vendre. 2.- Conjunt de totes les parts materials que formen l'organisme de l'home i d'un animal. En plural, sense ganes de fer res. 3.- Interjecció. Sumptuós, pompós. 4.- Presidiari. Matriculadels cotxes de Toledo. Al revés, onada. 5.- Llunyans, distants. Consonant. Al revés, nom de lletra. 6.- Número romà. Certa parenta. En aquest moment. Vocal feble. 7.- Consonant repetida. Cent. Peix que viu als rius i estanys de muntanya. 8.- Nom d'home. Onomatopeia que imita el soroll d'una cosa que es trenca. 9.- Individu que pertany a una classe de vertebrats ovípars que tenen plomes i poden volar. Repetit, terme infantívol per àvia. República italiana. 10.- Al revés fileres horitzontals de rajols, pedres, etc. en una obra. Preposició que vol dir, a favor de. 11.- Al revés, representació sobre una superfície plana de la terra o d'un troç d'ella. Consonant. Ocell palmípede que, menjat amb naps és molt bo.

VERTICALS

1.- Voluble, capriciosa. 2.- Canviar de lloc. Al revés, transgressió de la llei de Déu. 3.- Existeix. Empresa municipal de transports. Temps en què està prohibit caçar o pescar. 4.- Consonant. Al revés, malpensada, recelosa. 5.- El qui ocupa el primer lloc. Femení de l'adjectiu ton. Pronom personal. 6.- Menjars. Consonant. En números romans quatre. 7.- Riuet que passa per la Bisbal. Terminació de l'infinitiu. Al revés terminació, clausura. 8.- Lletre grega. Dóna trucs. Vocal forta. 9.- Nom de dona. Al revés, desembocadura fluvial enfonsada en el mar. Inicials d'un partit polític. 10.- Organisme oficial encarregat de protegir la natura. Nom del planeta en que estem. 11.- Agrupament.

SOLUCIONS A L'ENCREUAT Nº 2:

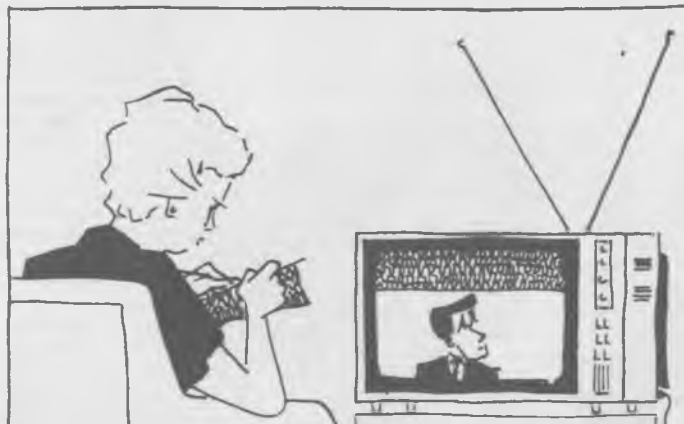
HORIZONTALS:

1.- Tanca. Índia. 2.- R. Aonac. Oli. 3.- OS. Rocas. Mg. 4.- Nua. Tafur. U. 5.- Capsas. Mena. 6.- Dior. Tina. 7.- Talp. Enreda. 8.- I. Aorta. Cia. 9.- Po. Reina. Ur. 10.- Una. Icona. O. 11.- Salta. Simun.

VERTICALS:

1.- Tronc. Tipus. 2.- A. Suada. Ona. 3.- Na. Apila. Al. 4.- Cor. Sopor. T. 5.- Anotar. Reia. 6.- Acas. Ètic. 7.- Icaf. Tnans. 8.- N. Sumir. Ani. 9.- Do. Renec. Am. 10.- Ilm. Nadiu. U. 11.- Aigua. Aaron.

MINOTI

RACONS DE BESCANÓ

per: Pere Magrià

Feia molts anys que no havia pujat al campanar, tot i que hi va haver un temps que hi pujava cada dos per tres, ja que vaig fer d'escolà i anàvem a tocar la campana per cada bateig. Ara hi he tornat per contemplar novament la vista que des d'aquelles altures hom pot divisar i adonar-se tot seguit del gran canvi que ha fet Bescanó. Us ofereixo quatre vistes agafades als quatre punts cardinals el diumenge 13 de maig al migdia.

Voldria que quedés constància de la deixadesa en que es troba el nostre campanar, ja que començant per l'escala, on hi ha tota mena de brutícies, s'arriba als finestrals de la campana. I aquí, escampades

per terra, les restes d'una esfera del rellotge trencada algun dia. Un cop a dalt de tot, o sigui a la galeria, crida de seguida l'atenció l'elevat grau de rovell i oxidació que sofreix tota l'estructura de ferro forjat que serveix de suport a les campanes del rellotge i que culmina amb el penell, puix ja que no es deu haver repintat des del dia que es va estrenar.

Seria possible trobar gent, començant per mi, per formar un equip i oferir-nos per fer una neteja al campanar?. Crec que entre uns quants hi estariem ben poc. Fins i tot podríem pintar de negre el ferro forjat rovellat.

Una vista cap l'oest es allà on més es nota el seu creixement, puix que mai no ha tingut tendència a engrandir-se a partir de l'encreuament de la carretera que porta al camp de futbol. En un dia com el que es veu, pot veure's fins el Far.

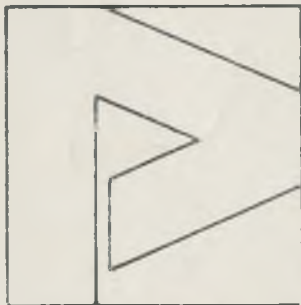
Cap al nord queden molts terrenys per a omplir d'edificis però potser, a l'hora de fer-se una casa, la gent encara tem el riu. Això fa que es desvaloritzi un xic la compra d'aquests terrenys.

El que més destaca com a nou, aquí, es el grup de vivendes aixecat fa pocs anys, però que a mesura que el temps passa es van apropant, fins que arribarà un dia, no molt llunyà, que s'ajuntaran amb la part vella del poble.

La façana de l'Ajuntament, és des del cim del campanar d'on es pot agafar millor, ja que s'observen les grans dimensions de l'edifici. Tanmateix, s'hi podria posar un rètol, puix ja que alqui arriba de fora, res no li fa que sigui la casa de la vila.

**BANCO
POPULAR
ESPAÑOL**